

Одеський національний університет імені І. І. Мечникова

Факультет історії та філософії

Кафедра всесвітньої історії

Дипломна робота

на здобуття ступеня вищої освіти «магістр»

на тему: «Англо-французьке суперництво

у Північній Америці у XVIII ст.»

«Anglo-French contention in North Ameri

ca in the 18thc»

Виконав: студент денної форми навчання

спеціальності 032 Історія і археологія

Ладиженський Іван Олегович

Керівник к.і.н., доцент Ковальський С.В. _____

Рецензент д.і.н., професор Бачинська О. А.

Рекомендовано до захисту:

Протокол засідання кафедри

№ __ від _____ 2020 р.

Завідувач кафедри

_____ (підпис) (прізвище, ініціали)

Захищено на засіданні ЕК № __

протокол № __ від _____ 2020 р.

Оцінка _____ / _____ / _____

(за національною шкалою, шкалою ECTS, бали)

Голова ЕК Гребцова І.С.

_____ (підпис) (прізвище, ініціали)

Одеса – 2020

Зміст

Вступ	3
Розділ I. Огляд джерел та літератури.....	6
Розділ II. Англо-французькі відносини часів Війни за іспанську спадщину (1701-1714 рр.) та Війни королеви Анни (1703-1713 рр.).....	24
Розділ III. Війна за австрійську спадщину (1740-1748 рр.) та війна короля Георга в Північній Америці (1744-1748 рр.).....	48
Розділ IV. Семирічна війна в Північній Америці (1756-1763 рр.).....	64
Висновки	75
Список джерел і літератури	78

ВСТУП

Для Великої Британії англо-французьке протистояння у XVIII ст. означало початок епохи імперіалізму та, крім територіальних придбань, дало старт зростанню авторитету Британії серед великих держав того часу і, в черговий раз, підкреслило британську економічну могутність, від якої, через пару десятиліть, буде залежати практично вся Європа.

Для Франції протистояння означало остаточний крах її колись величезної колоніальної імперії. Все XVIII століття французька колоніальна імперія в агонії втрачала свої володіння. Колись найбільша держава у світі, що володіла майже всіма колоніями в Новому світі і домінувала політично у Старому світі, у XVIII столітті втратила всі свої володіння на американському континенті і остаточно позбулася авторитету серед великих держав.

Після перемоги Британії вони не досягли своєї головної мети - здобуття незалежності і фактично з одних рук потрапили в інші, отримавши знищену інфраструктуру.

Саме тому вивчення даного конфлікту дуже важливо, оскільки без нього неможливо зрозуміти причини звеличення Великої Британії, причини остаточного занепаду Франції. Однак у вітчизняній історіографії даному конфлікту приділяється досить незначна увага, але буде помилково стверджувати про те, що цю тему повністю обійшли стороною вітчизняні дослідники. Зокрема С. М. Пик [5].

Мета даної роботи полягає у вивченні військово-політичного аспекту британсько-французького протистояння.

Для досягнення мети даної роботи були сформульовані такі завдання:

- опрацювати доступні джерела та літературу з теми;
- визначити передумови англо-французького протистояння;
- охарактеризувати Війну королеви Анни в загальноєвропейському та колоніальному контексті;

- показати Війну короля Георга як частину Війни за австрійську спадщину;
- виокремити «північноамериканський фронт» Семирічної війни;
- проаналізувати три основні колоніальні конфлікти між Великою Британією та Францією в XVIII ст. в контексті єдиного процесу під назвою «друга столітня війна».

Об'єктом даної роботи виступає Північна Америка в колоніальній політиці європейських країн.

Предметом даної роботи є англо-французьке суперництво у XVIII ст.

Дана робота передає традиційну політичну історію з імперіалістичної перспективи. Геополітичне положення Північної Америки варто розглядати у контексті боротьби за майбутні території США та Канади.

Не можна також відділятися від міжнародної та внутрішньої політики. Інакше кажучи, потрібно приділяти увагу міжнародному положенню, яке надає контекст, у якому відбувалася дана боротьба.

Більш того, незалежні «гравці» на американському просторі включали не лише політиків та політичні рухи з власними концепціями відповідей на вимоги та можливості їхньої геополітичної ситуації, але також і корінних американців. Роль індіанців ускладнювала, але не вичерпувала вплив фронтиру, оскільки у даних імперіях прослідковувалася гостра боротьба між центром та периферією. Авантюристи були дуже важливим фактором при захопленнях територій, що не належали імперіям.

В так званій Другій столітній війні (1689-1815) Велика Британія та Франція змагалися за домінування над Європою та ширшим світом. На фінальному етапі даного змагання (Наполеонівських війнах) Велика Британія прийняла на озброєння практики діяльності на морі, що спричинили війну 1812 року, яка була прямим наслідком Наполеонівських війн.

Хронологічні рамки роботи обмежуються періодом XVIII століття та дипломатичними процесами напередодні і після збройних конфліктів.

Територіальними межами даної дипломної роботи є Північна Америка в зоні впливу Франції та Великої Британії.

Робота складається зі вступу, чотирьох розділів, висновків та списку літератури, що містить 31 одиницю літератури та 3 джерела. В розділі I «Огляд джерел та літератури» аналізується історіографічний доробок та джерельна база, задіяна при написанні диплому. Розділ II «Англо-французькі відносини часів Війни за іспанську спадщину (1701-1714 рр.) та Війни королеви Анни (1703-1713 рр.)» розкриває питання передумов, перебігу та наслідків Війни королеви Анни, або північноамериканського театру Війни за іспанську спадщину. Розділ III «Війна за австрійську спадщину (1740-1748 рр.) та війна короля Георга в Північній Америці (1744-1748 рр.)» передумов, перебігу та наслідків війни короля Георга в Північній Америці або північноамериканського театру Війни за австрійську спадщину. Розділ IV «Семирічна війна в Північній Америці (1756-1763 рр.)» розкриває питання передумов, перебігу та наслідків Війни королеви Анни, або північноамериканського театру Семирічної війни.

Розділ І.

ОГЛЯД ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ.

Різні описові твори та оповіді, що стосуються Канади та опубліковані у Франції протягом XVII-XVIII ст., мали назву "історії". Хоча написані французами, які в багатьох випадках відвідували лише Нову Францію, ці публікації глибоко вплинули на французьку канадську історіографію. Вони надавали пізнішим історикам інакше недосяжну інформацію про події, свідками яких є їх автори, а також цінні описи повсякденного життя колоністів та індіанців.

Description générale de la Nouvelle France, езуїтом П.Ф Шарлевуа (Париж, 1744). Вже публікований історик, автор залишився в Новій Франції 1705-09 і повернувся 1720-22, коли подорожував із Квебека вниз по долині Міссісіпі до Нового Орлеана. Його ретельно задокументований історіографічний твір цього періоду виділяється з решти: історію дає достовірний виклад політичних, військових та релігійних подій початку XVI століття до 1736 р.. Протягом століття це залишалася найкращою історією французької колонії.

Канадці приділяли мало уваги історичному жанру до початку XIX століття, коли склалося почуття французького канадського націоналізму. Багатогранний письменник Монреа Мішель Бібо написав «*Histoire du Canada*» (3 т. 1837–78), який мав деякі документальні та літературні заслуги. Цей консервативний автор критикував французьких канадських націоналістів, зокрема, Дж. Папіно.

Перший том «Історії Канади Франсуа-Ксав'є Арно», найважливішої історіографічної праці, коли-небудь опублікованої французькою мовою в Канаді, з'явився у місті Квебек у 1845 р. Ще два томи - у 1846 та 1848рр.. Арно озвучив ідеали, якими керувалися французькі канадські націоналісти до середини XX століття. Він малював яскраві саги про Нову Францію, включаючи подвиги дослідників та *Coueurs de Bois* та роботи французьких

місіонерів. Він відзначав військові справи французів та канадців, які захищали свою землю проти англійців, а згодом і американців[3,с. 380-416].

Для канадців конфлікт не закінчився завоюванням; після 1791 р. він просто перемістився в приміщення парламенту. Бачення Арно про вічну боротьбу за виживання як центральний елемент історії Канади ознаменувало всю французьку канадську історіографію до наших днів. Арно не схвалював повстань 1837 р., але різко критикував британську політику щодо канадців. Він рішуче засудив Акт Союзу як спробу знищити французьку канадську націю. Історик-самоук Арно з розумом використовував офіційні джерела та існуючі публікації та моделював свою історію над творами свого улюбленого автора, французького історика Августина Тьєррі, який вважав, що расовий антагонізм є рушійною силою історії[16, с. 125].

Арно показав французьким канадцам силу історії як елемент національної ідентичності. Ті, хто прийшов за ним, прихильники консервативної ідеології, що панувала в Квебеку з середини ХІХ століття до 1960-х, створили безліч історичних праць, що підносять національне та релігійне минуле народу. У своїх синтезах та монографіях священники-історики Жан-Батист-Антуан Ферланд, Етьєн-Мішель Файон та Анрі-Реймонд Касгрейн наголосили на ролі великих релігійних діячів Нової Франції.

Такі розповіді доповнювали твори Арно, які, на думку духовенства, були надмірно світськими. У насиченій історичній літературі останньої половини ХІХ століття виділяється кілька творів, серед них «Історія де Лозона» (5 т. 1897-1904) Джозефа-Едмонда Роя (5 т. 1897-1904), що досі є повчальним читанням.

У першій половині ХХ століття панували два історики: Томас Шапай та абат Ліонель Грюлкс. Шапай зарекомендував себе біографіями ключових діячів Нової Франції - Іntenданта Талона та генерала Монкальма. Але його найбільшою працею був *Cours d'histoire du Canada* (8т., 1919-34). Курс

публічних лекцій в Університеті Лаваль охоплював період від завоювання до конфедерації.

Шапе більш жорстко взявся за історію Арно і мав перевагу в більш детальній документації. Він та його сучасники отримали користь від створення Національного архіву в Оттаві. Курс Шапе як і раніше є обов'язковим еталоном для будь-якого студента політичної та парламентської історії тієї епохи. Інші письменники, найвідоміший з яких був Грюлкс, виступили проти його критики патріотів та його симпатії до британської політики [10, с 278-280].

У 1915 р. Грюлкс відкрив кафедру історії Канади в кампусі Монреала університету Лаваль (пізніше U de Montréal). За кілька років він став провідним істориком Французької Канади, єдиним, чиє ім'я могло конкурувати з Арно. Кожна його книга викликала пристрасну дискусію у французьких канадських інтелектуальних колах. Його синтез націоналістичного ідеалу Гарно з традиційною католицькою ідеологією ніколи не покращувався. *Histoire du Canada français depuis la découverte* (4 т., 1950–52) - чудовий підсумок творів Грюлкса.

Густав Лакот, кар'єрний архівіст з НАК, був менш видатним письменником, ніж Гролкс, але все ще захоплювався для свого часу. Найважливішою його роботою було 3-томне дослідження французького режиму *Histoire du Canada* (1959-64). Найбільш плідним французьким канадським істориком був Роберт Румілі, в першу чергу відомий своїми монументальними 41-томними розповідями про роки між 1867 та 1945 рр. Провінцією "Провінція дю Квебек" (1940-69). Анекдотичний, написаний у популярному стилі та складений значною мірою з друківаних первинних джерел, таких як газети, Історія Румілі все ще є відправною точкою для будь-якого дослідження періоду. Румілі також цікавився історією акадців та франко-американців [13, с. 400-403].

Французька канадська історіографія пішла у новому напрямку після Другої світової війни. У 1947р. в університетах Лаваля та Монреалю були створені кафедри історії за моделями кафедр історії в європейських та американських університетах, у яких працювали професори, навчені методам професійної історіографії: Гай Фрего і Мішель Бруне в Монреалі, Марсель Трудель у місті Квебек. Велика кількість студентів вступила на кафедри історії в 1960-х роках, рух, в результаті якого стало більше професорів, більше дипломних робіт та більше публікацій.

У 1970-х роках було створено й в подальшому розширено кафедри історії Утаї в Оттаві, Університет Шербруку та Університет Квебеку у Чикутімі, Троя-Рів'єрі, Римускі та Монреалі. Історія, яка до 1945 р. була заповідником любителів та небагатьох науковців, які навчалися, за чверть століття стала головною дисципліною в університетах та науково-дослідних інститутах. Життєздатність професії в Квебеку відбивається на конференціях *Institut d'histoire de l'Amérique française* (fd 1946), зборах істориків, особливістю яких є історія або Квебека, або франкофонів, що походять з них [8,с 130-158;14,с. 291-292].

Ці щорічні конференції є кращим форумом провінції Квебекської історіографії, і їх методологічні та ідеологічні горизонти постійно розширюються. Інститут публікує *Revue d'Histoire de l'Amérique Française*, який став найпомітнішим журналом для наукових публікацій з історії Квебека та Французької Канади. Інші періодичні видання, такі як «Історія соціалу / Соціальна історія» (фр. 1968 р. В Оттаві), також публікують статті істориків, які вивчають Квебек за новими методологіями, розробленими у Франції, Британії чи США.

Кілька творів виділяються з маси матеріалу, який публікується з 1945 р.. Учні Грюкса, не пов'язані з релігійною ідеологією, виробили сильні політичні позиції у своїх історичних творах: наприклад, твори та вчення Моріса Сегена та Мішеля Бруне, значною мірою формували думаючи про

рух за суверенітет 1960-х. Поява історії як університетської дисципліни призвело до більшої критичної суворості в історичних творах; значна кількість методичних праць та вчення Марселя Труделя ілюструють цей розвиток.

Але вплив соціальних наук на історіографію з 1960-х рр. був особливо плідним. «Історія економіки та соціального життя Квебека» 1760-1850 рр. (1966) Фернана Оуелле стала важливою подією в інтелектуальному житті Квебека. Оуелле інтегрував економічні та соціальні фактори набагато міцніше, ніж хто-небудь до нього, і зробив сприйнятливі висновки, які зіграли завоювання як пояснення економічної неповноцінності Франції. Згодом він удосконалив свою модель, спровокувавши плідні дебати з іншими істориками, такими як Жан-П'єр Уолло. Луїза Декена "Хабітанти та марші де Монреаль в XVII столітті" (1974) - ще один приклад історичної праці, заснованої на найкращих сьогоднішніх історіографічних методах.

Починаючи з 1970 р. французька канадська історіографія виявила себе як продовженням, так і розривом із тим, що було раніше. Раніші здобутки залишалися важливими, але в той же час - безперечно, відображаючи зміни в сучасному Квебеку - історіографія тепер представляє новий образ Квебека. Незважаючи на те, що раніше підкреслювався унікальний характер історичного досвіду Квебека (особливо французького канадського досвіду), останні останні роботи демонструють чітку тенденцію до підкреслення схожості між еволюцією Квебека та історією інших суспільств [4, с. 231-235].

Завдяки піонерам соціальної історії, політичні та націоналістичні зайняття, які характеризували більшість попередніх історичних творів, тепер приєдналися до економічних, соціальних та культурних міркувань. Історія нації, яку раніше описували з точки зору гармонії, наступності та однорідності, поступово перетворюється на історію більш різноманітної та конфліктної спільноти, яка з різною мірою легкості вітає зміни.

Розширення мережі університетів спричинило вибух у кількості професійних істориків. Зараз багато людей, що працюють в інших наукових дисциплінах, також пишуть історію. Історики збагатили свою причетність до географів, соціологів, економістів, політологів, антропологів та демографів. Слід також зазначити, що дослідження та викладання історії зараз в значній мірі перебувають у руках мирян.

Сьогодні практика історії характеризується груповими зусиллями. Деякі основні дослідження були проведені мультидисциплінарними дослідницькими групами, як, наприклад, те, що вивчало історію регіону Сагене. Так само спеціалізовані команди вивчають історію Морічі, жінок, робітників та ділового світу, а також книги та друкарні, лише наводячи кілька прикладів. Публікація колективних творів поширена, і багато статей та книг спільно підписують 2 або 3 автори [20,с.512-564].

Виробництво франкофонних канадських істориків залишається в основному зосередженим у Квебеку чи Французькій Канаді, тоді як англійські канадські історики більше цікавляться історією Квебеку. Тим не менш, зараз існує більше контактів між двома історіографіями, ніж раніше, і більшого інтересу в останні періоди.

Недавня історіографія паралельна більшому плюралізму сучасного Квебеку, пропонуючи цілий спектр ідеологічних точок зору. Професійна історія відзначається також її прагненням зрозуміти історичну еволюцію суспільства в цілому. Соціальна історія інтенсивно переслідуюється, особливо в нових галузях дослідження, таких як історія жінки, історія праці, демографічна історія, а також сільські, міські та регіональні історії [3,с. 45;7,с.204-215;11,с.23-36].

Соціальна історія також поживляє старіші галузі навчання: економічна історія зараз наголошує на соціально-економічній; історія ідей стала історією ідеологій; а політична історія витрачає менше часу на життя видатних

політиків, щоб сконцентруватися на тому, як вони ставляться до своїх партій, до держави та до суспільства.

Ці зміни містяться навіть у найбільш поважних із спеціалізованих історичних оглядів, таких як Канадський історичний огляд та Французька ревізія d'histoire de l'Amérique, а також у нових, таких як «Соціальна історія» та «Історичний соціал», «Праця» / Le Travailleur (fd 1976) та огляд міської історії / Revue d'histoire urbaine. Магістерські роботи та докторські дисертації є численнішими, ніж будь-коли; щорічні засідання навчальних товариств та різні конференції поширюють слово нових досліджень.

З новими та віковими темами вивчення, новими питаннями та вдосконаленими методологіями французька канадська історіографія перебуває у повному заваді. Однак ця історія ще молода. Як завжди, деякі бідніші твори з'являються разом із вищими. Але найяскравішим залишається факт, що на відміну від більш ранніх періодів, ідентифікувати конкретних лідерів стає складніше і складніше. Або, можливо, саме в Квебеку зараз є десятки хороших істориків [16,с. 9-21].

Протягом останніх двадцяти років або близько того спостерігається зростаючий науковий інтерес до англо-французького конфлікту в Північній Америці. «Тигель війни» Фреда Андерсона, 2001 р., серед інших творів, привернув увагу і значення того, що зазвичай називають першою справді світовою війною. Історіографія війни слідувала ширшим науковим тенденціям, даючи інтерпретації, які розміщували конфлікт в Атлантичному світі та в більш широкому контексті [13].

Імперії на війні: Французька та Індійська війни та боротьба за Північну Америку, 1754-1763 Вільяма М. Фаулера, опублікована в 2005 р., ця книга досліджує особисту та політичну динаміку війни та теоретизує, що Французька та Індійська війни були первинною першою світовою війною, оскільки вона протистояла наймогутнішим країнам світу в різних битвах по всьому світу. У книзі також стверджується, що війна стала переломним

моментом в американській історії, оскільки без неї не могло б статися Американської революції. Фаулер - професор історії в Північно-Східному університеті і працював директором Массачусетського історичного товариства з 1998 по 2005 рр. [2, с. 76-89].

Густав Лакотт, кар'єрний архівіст з НАК, був менш видатним письменником, ніж Гролкс, але все ще захоплювався для свого часу. Найважливішою його роботою було 3-томне дослідження французького режиму *Histoire du Canada* (1959-64). Найбільш плідним французьким канадським істориком був Роберт Румілі, в першу чергу відомий своїми монументальними 41-томними розповідями про роки між 1867 та 1945 рр. Провінцією "Провінція дю Квебек" (1940-69). Анекдотичний, написаний у популярному стилі та складений значною мірою з друкованих первинних джерел, таких як газети, Історія Румілі все ще є відправною точкою для будь-яких політиків, щоб сконцентруватися на тому, як вони ставляться до своїх партій, до держави та до суспільства.

Ці зміни містяться навіть у найбільш поважних із спеціалізованих історичних оглядів, таких як Канадський історичний огляд та Французька ревізія *d'histoire de l'Amérique*, а також у нових, таких як «Соціальна історія» та «Історичний соціал», «Праця» / *Le Travailleur* (fd 1976) та огляд міської історії / *Revue d'histoire urbaine*. Магістерські роботи та докторські дисертації є численнішими, ніж будь-коли; щорічні засідання навчальних ого дослідження періоду. Румілі також цікавився історією акадців та франко-американців [13, с. 400-403].

Французька канадська історіографія пішла у новому напрямку після Другої світової війни. У 1947р. в університетах Лаваля та Монреалю були створені кафедри історії за моделями кафедр історії в європейських та американських університетах, у яких працювали професори, навчені методам професійної історіографії: Гай Фрего і Мішель Бруне в Монреалі, Марсель Трудель у місті Квебек. Велика кількість студентів вступила на кафедри

історії в 1960-х роках, рух, в результаті якого стало більше професорів, більше дипломних робіт та більше публікацій.

У 1970-х рр. було створено й в подальшому розширено кафедри історії Утаї в Оттаві, Університет Шербруку та Університет Квебеку у Чикутімі, Троа-Рів'єрі, Римускі та Монреалі. Історія, яка до 1945 р. була заповідником любителів та небагатьох науковців, які навчалися, за чверть століття стала головною дисципліною в університетах та науково-дослідних інститутах. Життєздатність професії в Квебеку відбивається на конференціях Institut d'histoire de l'Amérique française (fd 1946), зборах істориків, особливістю яких є історія або Квебека, або франкофонів, що походять з них [8, с. 130-158; 14, с. 291-292].

Ці щорічні конференції є кращим форумом провінції Квебекської історіографії, і їх методологічні та ідеологічні горизонти постійно розширюються. Інститут публікує *Revue d'Histoire de l'Amérique Française*, який став найпомітнішим журналом для наукових публікацій з історії Квебека та Французької Канади. Інші періодичні видання, такі як «Історія соціалу / Соціальна історія» (фр. 1968 р. В Оттаві), також публікують статті істориків, які вивчають Квебек за новими методологіями, розробленими у Франції, Британії чи США.

Кілька творів виділяються з маси матеріалу, який публікується з 1945 р.. Учні Грюкса, не пов'язані з релігійною ідеологією, виробили сильні політичні позиції у своїх історичних творах: наприклад, твори та вчення Моріса Сегена та Мішеля Бруне, значною мірою формували думаючи про рух за суверенітет 1960-х. Поява історії як університетської дисципліни призвело до більшої критичної суворості в історичних творах; значна кількість методичних праць та вчення Марселя Труделя ілюструють цей розвиток.

Але вплив соціальних наук на історіографію з 1960-х рр. був особливо плідним. «Історія економіки та соціального життя Квебека» 1760-1850 рр.

(1966) Фернана Оуелле стала важливою подією в інтелектуальному житті Квебека. Оуелле інтегрував економічні та соціальні фактори набагато міцніше, ніж хто-небудь до нього, і зробив сприйнятливі висновки, які зіграли завоювання як пояснення економічної неповноцінності Франції. Згодом він удосконалив свою модель, спровокувавши плідні дебати з іншими істориками, такими як Жан-П'єр Уолло. Луїза Декена "Хабітанти та марші де Монреаль в XVII столітті" (1974) - ще один приклад історичної праці, заснованої на найкращих сьогоднішніх історіографічних методах.

Починаючи з 1970 р. французька канадська історіографія виявила себе як продовженням, так і розривом із тим, що було раніше. Раніші здобутки залишалися важливими, але в той же час - безперечно, відображаючи зміни в сучасному Квебеку - історіографія тепер представляє новий образ Квебека. Незважаючи на те, що раніше підкреслювався унікальний характер історичного досвіду Квебека (особливо французького канадського досвіду), останні останні роботи демонструють чітку тенденцію до підкреслення схожості між еволюцією Квебека та історією інших суспільств [4, с. 231-235].

Завдяки піонерам соціальної історії, політичні та націоналістичні зайняття, які характеризували більшість попередніх історичних творів, тепер приєдналися до економічних, соціальних та культурних міркувань. Історія нації, яку раніше описували з точки зору гармонії, наступності та однорідності, поступово перетворюється на історію більш різноманітної та конфліктної спільноти, яка з різною мірою легкості вітає зміни.

Розширення мережі університетів спричинило вибух у кількості професійних істориків. Зараз багато людей, що працюють в інших наукових дисциплінах, також пишуть історію. Історики збагатили свою причетність до географів, соціологів, економістів, політологів, антропологів та демографів [13,с.512-534].

Слід також зазначити, що дослідження та викладання історії зараз в значній мірі перебувають у руках мирян.

Сьогодні практика історії характеризується груповими зусиллями. Деякі основні дослідження були проведені мультидисциплінарними дослідницькими групами, як, наприклад, те, що вивчало історію регіону Сагене. Так само спеціалізовані команди вивчають історію Морічі, жінок, робітників та ділового світу, а також книги та друкарні, лише наводячи кілька прикладів. Публікація колективних творів поширена, і багато статей та книг спільно підписують 2 або 3 автори.

Виробництво франкофонних канадських істориків залишається в основному зосередженим у Квебеку чи Французькій Канаді, тоді як англійські канадські історики більше цікавляться історією Квебеку. Тим не менш, зараз існує більше контактів між двома історіографіями, ніж раніше, і більшого інтересу в останні періоди.

Недавня історіографія паралельна більшому плюралізму сучасного Квебеку, пропонуючи цілий спектр ідеологічних точок зору. Професійна історія відзначається також її прагненням зрозуміти історичну еволюцію суспільства в цілому. Соціальна історія інтенсивно переслідується, особливо в нових галузях дослідження, таких як історія жінки, історія праці, демографічна історія, а також сільські, міські та регіональні історії [3,с. 45;7,с.204-215;11,с.23-36].

Соціальна історія також поживає старіші галузі навчання: економічна історія зараз наголошує на соціально-економічній; історія ідей стала історією ідеологій; а політична історія витрачає менше часу на життя видатнитоваристів та різні конференції поширюють слово нових досліджень.

З новими та віковими темами вивчення, новими питаннями та вдосконаленими методологіями французька канадська історіографія перебуває у повному заваді. Однак ця історія ще молода. Як завжди, деякі бідніші твори з'являються разом із вищими. Але найяскравішим залишається факт, що на відміну від більш ранніх періодів, ідентифікувати конкретних

лідерів стає складніше і складніше. Або, можливо, саме в Квебеку зараз є десятки хороших істориків [16,с. 9-21].

Френсіс Дженнінгс - один із науковців, які намагалися згадати подію семирічної війни у своїй книзі «Імперія фортуни». Ця книга відтворює події цієї війни з договору Ланкастера 1744 р. і йде до Французької та Індійської воєн. Ця книга кидає нове життя на старий предмет війни XVIII ст.. Автор цієї книги підкреслює його призначення для написання, яке по суті є виправленням запису про цю подію, яке було сильно побито в попередніх записах його колегами, які, на його думку, були надто авторитетними. У зв'язку з цим Дженнінгс вирішує завдання вбивства старих міфів і стереотипів навколо Семирічної війни, які з тих пір розповсюджувались та продовжувались впродовж століття.

Дженнінгс окреслює політику того часу і оцінює, чому і де сталися історичні події. Він має справу з великими іменами, але також прагне пролити світло на них та їхні наміри. Він - за квакерів і проти тих, хто їх демонізував. Дженнінгс у цій книзі хотів би, щоб читач розглядав і Білу людину, і Червону людину, як рівноправну людину, яка стежила за власними інтересами і відповідала іншим історичним подіям у цьому світлі. Дженнінгс об'їжджав, щоб показати, як індіанці були досить розумними, оскільки частіше за все біла людина використовувала скручування рук для досягнення своїх цілей. Він розкриває бідну стипендію досить відомих авторів, таких як Паркман, і на його думку, Паркман є отруйним расистом, продуктом і підписником соціального дарвінізму. Автор вважає, що Паркман був більш ніж готовий спотворити джерела для досягнення свого расистського порядку денного.

Критичний погляд на книгу показує, наскільки спритний Дженнінгс у своїх написаннях та дослідженнях. Підхід Дженнінгса є етнологічною історією і засуджує аспект раси як необгрунтований та помилковий. Він радше використовує в своїй аналізі концепцію культури як більш прийнятну

в сучасній антропології. Дженнінгс, схоже, весною критиком, готовий піти на будь-якого автора, який писав про історію Семирічної війни. Автор відображає хороше використання першоджерел.[2,с. 768-789; 20,с.512-564].

Франц Сабо у своїй книзі "Сім років війни в Європі" 1756-1763 рр. Переказує історію Йосипа Геббельса генералу Теодору Буссе про квітень 1745 р. Він представляє міністра пропаганди, як схвильований смертю Царини, оголошуючи його голосно, щоб повідомити свого співрозмовника. щойно сталася смерть Франкліна Д. Рузвельта. Загибель імператриці Єлизавети в січні 1762 р. Призвела до кардинальної зміни стану за Пруссією, коли всі, здавалося, пішли. Особиста особистість Адольфа Гітлера з Фрідріхом II також зміцнилася, коли війна повернулася до нього. Події січня 1962 р. Показали приклад вирішального обов'язку особистостей на індивідуальному рівні в історії. Книга Сабо уникає критики щодо того, що він оминає саме цей аспект теми, що вибирається. У цій книзі є важливі персонажі високих і могутніх - від королів до послів.

Замість наближення до Семирічної війни у всій її складності, Сабо натякає на інший том про фактичну війну. Він робить акцент на відмінностях між двома війнами. Франко-британська війна велася в неєвропейських районах, тоді як третя сілезька війна велася проти Австралії та її союзників. Практично видається загрозовим завданням намагатися розділити війни через континентальну простору франко-британського конфлікту та інших чинників. Британські та французькі воєнні стратегії та цілі були схильні до широкого світу, і французьке натхнення для європейської війни швидко зазнало поразки, коли вони зазнали поразки у відкритому морі, а також у Північній Америці. Сабо потребує військових розробок у далеких районах для аналізу мирного процесу. Розповідь Шабо про сім років війни - це насамперед оповідь, і він виглядає в цьому дискретно класичним. Він визнає нещодавні роботи Джонатана Далла на кшталт "Військово-морський флот Франції та семирічну війну" та "Крістофер Даффі" Військовий досвід епохи

розуму та військовий шлях Росії на Захід. Окрім австрійських архівів, робота Сабо більше спирається на опубліковані первинні матеріали, ніж на сучасні дослідження.[3,с. 98-134; 28,с.25-64].

Фред Андерсон також розповідає про війну у своїй книзі «Тигель війни». Книга в основному про мудрість і містить відгуки про імперію в будь-якому віці. Сім років війни були відзначені зарозумілістю, культурною нетерпимістю та напівпрофесіоналізмом. Цей дивовижний твір досить синтетичної історії інтегрує різноманітні джерела, переважно другорядні, і переплітає їх у чудову рекреацію Семирічної війни в Америці. Книга найбільше підходить для професіоналів, схильних до потоку та стратегічних припливів війн. У тиглі війни Андерсон також використовує першоджерела, але виявляє невмілість у стильному та простому спілкуванні закручених концепцій. Перед тим, як Андерсон розпочав початок війни, літературні твори про сім років війни були зосереджені на індивідуальній поведінці; Генерал Монкалм, а також Вулф, або у військових інцидентах війни. Андерсон виходить за рамки цього і ставить американську революцію в абсолютно новому світлі. Він досягає своєї мети, розглядаючи складні культурні та соціальні фактори, що знаходяться в колоніальному періоді війни. Долина Огайо визнана місцем змагань між англійцями та французами, оскільки вони обидва хотіли захопити цю родючу ділянку ґрунту для своїх територій. Він чітко формулює необхідність зняття загрози з Франції, перш ніж американці змогли придумати власні методи демократичного управління та зіграти своїх імперських британських протекторів. Андерсон показує, як кожне колоніальне відторгнення призводило до кровопролиття[25, с.51 -55].

Даніель Марстон розповідає про свою книгу «Сім років війни» у своїй книзі «Сім років війни в Європі». Він починається з ознайомлення читача з умовами конфлікту з подальшим грубим фоном країн і регіонів, які брали участь у війні. Це важлива інформація, але стислість не є доброзичливою для

початківця. Історія продовжується вивченням розвідки, яку використовує кожна з армій, їх формувань, а також їх сильних і слабких сторін.

Ці розділи додають цінності книзі, але сторінка або абзац щодо використання мушкетів можуть забезпечити більшу підтримку. Розповідь Марстона починається з опису військових маневрів, які розпалювали війну, перш ніж повторюватися щорічно, завдяки чому він досліджує теми та події в європейських, індійських та північноамериканських театрах як окремі сутності. Навігація книг стає важливою проблемою, коли ми маємо справу з багатосторінковими історичними книгами, що охоплюють роки та висвітлюють будь-яку кількість тем. Підхід Марстона розширює рухливість книги, оскільки читач може пропускати і переходити до своїх досліджуваних районів, а також перетворює те, що в іншому випадку може бути підгіркою материків, у чітку зрозумілу історію. Незважаючи на відсутність інтегрованої оцінки, Марстон на користь об'єднує ці окремі регіони разом.

Текст у цій книзі досить простий для читання та насичений дрібними деталями, як-от фактична кількість учасників бойових дій. Останні розділи книги висвітлюють життя медичної сестри та солдата, які брали участь у конфлікті, фундаментальне вивчення економічних та цивільних наслідків війни, а потім завершується. Тим не менш, ця книга є орієнтовною на військовий характер, без політичного виміру події. Навряд чи є якась інформація про стан країн, що займаються, або деталі правителів, які були невід'ємними частинами інших істотних томів історії. Власне кажучи, Семирічна війна перемагає обмеження, що характеризують типову 96-ю сторінку Оспрея, тому що, хоча інші книги залишають читача з апетитом читати глибше теми, це видання залишає читачам прагнути до декількох додаткових сторінок, щоб розкласти речі. Введення більших контекстів та більш детальних карт покращило б якість книги. Однак, Марстон використовував рукописи та документи, представляючи їх твердим академічним способом. Зрештою, книга є конкретним вступом до військової

осі конфлікту і може стати гарною відправною точкою для подальшого вивчення.[2 ,с.32-345].

Війна "Сім років": трансатлантична історія, Метт Шуман та Карл Швайзер намагаються представити те, що вони вважають першою історією конфлікту з моменту роботи сера Джуліана Корбетта з 1907 р., Англія в семирічній війні. Зазначені цілі авторів - дати натяк на невловиму історію, використовуючи минуле століття та інші чудові наукові праці з цього важливого аспекту історії, витягуючи з асортименту архівних джерел, які рідко доступні минулим поколінням. Книга складається із вступу, розділів, що висвітлюють джерела війни, логістичні та фіскальні домовленості, внутрішню політику, а також дипломатію та висновок. Книга успішно висвітлює огляд війни та як вихідний пункт для подальшого читання. Сильною стороною цієї книги є коло джерел, що використовуються при її розробці. Бібліографія показує, що автори фактично порівнювали нотатки з архівами Німеччини, Франції та інших країн, які брали участь у війні. Факт, що два досвідчені професори могли проводити дослідження у багатьох країнах різними мовами, є достовірним і дозволяє читачеві оцінити труднощі, пов'язані із створенням історії.[17, с.59 -88]

Однак глава кампанії ускладнює читання. Це спостерігається у дефіциті карти, що робить усі зусилля щодо подальшої кампанії дуже неприємними для тих, хто не знає географії. Крім того, з великою кількістю інформації, зібраної в такому невеликому просторі, переходи від однієї сцени війни до іншої виглядають нерегулярними. Автори, очевидно, наполягають на просторі, але часто намагаються дати точний опис подій на полі війни, але не пропонують дрібних деталей. Типовим прикладом є опис битви при Лейтені, де вони вникають у деталі, про які не знав би жоден читач двадцять першого століття. Деякі розділи про деякі битви - це скоріше суміш стислості та конкретних деталей. Робота, настільки схильна до синтезу, дивним чином стосується битви на рівнинах Авраама, припускаючи, що бажання смерті

мотивувало генерала Джеймса плану атаки пропозицію, яку Стівен Брамвелл нещодавно оскаржив. Добре усвідомлюючи труднощі, пов'язані з представленням тонни інформації в обмеженому просторі, вони визнають, що їм справді потрібно більше розділів, щоб справді розповісти про історію війни. Автор, оснащений широким колом джерел, картографував історіографію цієї війни, що додає значення твору [14, с.312 -323].

Окрім походження війни, книга висвітлює діяльність на суші та морі, наслідки війни на логістику та фінанси, а також її взаємодію з внутрішньою політикою. У книзі також детально описаний вплив війни на міжнародні відносини та мирний підхід. Роль особистості та доречність спілкування добре висвітлені у книзі. В основному книга розташовує війну в контексті дипломатії, політики та логістики XVIIIст.

Розділ II.

АНГЛО-ФРАНЦУЗЬКІ ВІДНОСИНИ ЧАСІВ ВІЙНИ

ЗА ІСПАНСЬКУ СПАДЩИНУ (1701-1714 рр.)

ТА ВІЙНИ КОРОЛЕВИ АННИ (1703-1713 рр.)

Конфлікти між французами та британцями почали виникати після 1664 р., коли англійці захопили колонію Нового Амстердаму від голландців. Голландці боролися за те, щоб повернути контроль над Новим Амстердамом, але вони були назавжди вигнані з Північної Америки до 1675 р. Британські королівські гранти в Массачусетс 1620 р. і в Нью-Йорк 1664р., підтвержені договором 1665р., також дали британцям розпливчасті претензії щодо Долини Шамплейн. Зауваживши французьку експансію на південь у долину Шамплейн, британці відправили розвідників, щоб з'ясувати масштаби французьких операцій на озері Шамплейн. У цей час британцям вдалося уникнути прямого конфлікту на озері Шамплейн, спритно погравши на традиційну недоброзичливість, яку ірокези навалили проти французів та закликали своїх індієських союзників активно протидіяти французькій експансії на озеро Шамплейн. До 1690 р. англійці мінімізували прямий контакт з французами; всі конфлікти, здавалося, були боротьбою між французами та ірокезами [10, с.253 -288]. .

Коли в 1625 р. на престол зійшов Карл I, ситуація для пуритан, що мешкали в Англії, погіршувалася. Їх гніт посилювався за нового архієпископа Вільяма Лода, і багато нонконформістів вирішили переїхати до Америки. У 1630 р. Флот з одинадцяти кораблів привіз майже тисячу нових англійських поселенців до Нової Англії. Міграція тривала до початку Громадянської війни, коли і деякі поселенці повернулись до Англії, хоча більшість із них залишилися в Америці.

Близько 20 000 людей прибули до Нової Англії між 1630-1640 рр., Оселившись в основному в районі Массачусетської затоки, заснувавши села і великі міста, Бостон був найбільшим з них.

Торгівля хутром змінила спосіб життя Індії, і діяльність Індії стала зосереджена на отриманні товарів, бажаних європейськими торговцями. Це також змінило ставлення Індії до екосистеми, оскільки "зіпсувало духовні рамки, в яких традиційно проводилося полювання", і призвело до "всебічної війни з бобром та іншими хутровими тваринами" [8, с.27 -29;11, с.223].

З голодом за шкідками або до доступу до них між корінними американцями сталося більше конфліктів, оскільки конкуренція серед них зростала, і вони часто втягувались у конфлікти європейських колонізаторів. Крім того, конфлікти стали кривавішими, а кількість жертв зросла завдяки впровадженню європейської зброї. Більше того, чергова хвиля хвороб у 1633-1634 рр. Вбила багатьох корінних жителів, включаючи деякі важливі сахемі в регіоні, що призвело до подальшої боротьби за владу серед Індіанці.

Племена в затоці Наррагансетт, пекоти і наррагансетти також збільшили виробництво вампуму, який став корисним товаром для торгівлі. Ці ретельно виготовлені намистини з черепашок високо цінувались серед усіх індіанців регіону і хоча до прибуття до Європи їх використовували здебільшого як священні предмети, незабаром вони перетворились на форму "індіанських грошей", яку використовували як англійці, так і корінні жителі. Ці намистини можна було обміняти на будь-які інші товари та їх масове виробництво або, як це називає Солсбері, «революція вампу» незабаром «пронизала індіанську культуру», оскільки індіанці «модифікували свій сезонний цикл, щоб зайнятися спеціалізованим виробництвом для ринку, потреби якого визначалися немісцевими та немісцевими цінностями».

До 1664 р. ірокези ставали сміливішими, атакуючи окремі французькі ферми та міста та поширюючи страх по всій Новій Франції. Зросла загроза призвела до відбудови форту Рішельє та будівництва кількох нових укріплень уздовж річок Святого Лаврентія та Рішельє. Полк ветеранів-французьких регулярних відправлений з Франції у 1665 р. для встановлення військової могутності Нової Франції та розгрому ірокезів у

долині Мохавків, хоча ірокези намагалися укласти мир з французами в той час. У січні 1666 р. французи здійснили зухвалий наліт середньої зими на ірокезькі села долини Мохак. Майже 600 військовослужбовців, походили над замерзлим озером Чамплайн, потім над сушею до долини Гудзон. Однак до лютого війська загубилися після втрати їх індійських путівників і опинилися біля голландського села Шенектаді замість поселень ірокезів на річці Мохак.

У середині вересня 1708 р., За кілька тижнів до закінчення нічного годинника Чарлстона, губернатор Натаніал Джонсон склав звіт про чисельність населення Південної Кароліни для чиновників в Англії.

У той же час невідомий депутат Палати Асамблей громад виступив із пропозицією посилити існуючу заробітну плату сторожами в міському Чарльстоні. Тоді Палата розглядала питання "чи не буде додано більше чоловіків із числа жителів міста до Військової варти в Чарльзтауні". Після нетривалих дебатів вони вирішили подвоїти розмір існуючої нічної вахти шляхом призову несплачених добровольців серед населення. Двадцять найпрестижніших чоловіків Південної Кароліни зголосилися по черзі керувати цією допоміжною силою, яка складалася з працездатних цивільних чоловіків, які служили в ротації за тим самим правилом і дисципліною, що і платні військові сторожі. У будь-яку надзвичайну хвилину в майбутньому, "коли буде закінчена передня стіна та окопи, призначені для закидання в Чарльзтауні, або коли правильний почесний губернатор або головнокомандуючий вважатиме за потрібне", кількість добровольців було б подвоєно. Тобто двоє командирів-добровольців із тридцятьма двома чоловіками, що збільшують заробітну плату в чергуванні, кожен чоловік спостерігає кожну десяту ніч замість кожної двадцятої ночі. [4, с.279 -293;27, с.67-70].

Ця гібридна поліція тривала майже рік, і за цей час загроза вторгнення Іспанії поступово відступила. Інформація, отримана наприкінці 1703 р., виявилася неправдивою, і великі витрати нічної варти Чарльстона були

визнані непотрібними. У середині жовтня 1704 р. Палата громад вирішила звільнити сплачену силу і попросити губернатора про його думку щодо цього питання. Через два тижні, 4 листопада, законодавець Південної Кароліни ратифікував акт "для кращого забезпечення міста Чарльз Таун", який звільнив усіх, крім чотирьох, найманих сторожових, які були збережені як платний військовий годинник для розміщення на оглядовій вежі на Острів Саллівана.

Французький уряд обрав П'єра Лемойна, сеєр д'Ібервіль, для керівництва колонізацією Луїзіани. Уродженець французької колонії в Монреалі, Канада, репутація Ібервіля як сміливого воїна в колоніальних війнах з Великобританією, а також його аристократичне походження принесла йому цю важливу команду.

Контингент кораблів Ібервіля прибув на узбережжя Мексиканської затоки в січні 1699 р. Він причалив біля корабельного острова 10 лютого, а через три дні вийшов на берег у сучасних Океанських джерелах. Він швидко переїхав, щоб завоювати дружбу місцевих індіанців Білокси, забезпечуючи їм їжу та подарунки. Від них він дізнався про річку на захід, яка, на його думку, була Міссісіпі, раніше досліджуваною Ласалем, і взявся досліджувати її. Він підтвердив, що це справді Міссісіпі, отримавши від місцевих індіанців лист, залишений їм довіреним помічником LaSalle Анрі де Тонті в середині 1680-х років [3, с.273;24, с.60].

Утвердження вздовж річки Міссісіпі залишалось пріоритетом для Франції на початку 1700-х рр.. Особливий інтерес представляв місцевість Натчез, розташована на високому обриві, що виходить на Міссісіпі та має велику площу родючого ґрунту. Французи побудували там форт Розалі в 1716 р., сподіваючись, що поблизу може розвинутися процвітаюче поселення. Напружені стосунки з місцевими індіанцями Натчез, зрештою, призвели до загибелі поселення. Французи жорстоко поводитися з Натчезами і зловживали їх гостинністю. Коли у 1729 р. французькі чиновники вимагали

землі, яка включала село Біле Яблуко, священний церемоніальний центр для Натчезів, індіанці вирішили зайняти позицію.

Вранці 28 листопада 1729 р. Натчез напав на форт, вбивши близько трьохсот людей і взявши в полон багато жінок, дітей та чорношкірих рабів. Менший гарнізон на північ поблизу сучасного Віксбурга також зазнав нападу союзників Натчеза, Yazoo. Французи швидко направили сили для помсти проти натчезів і протягом двох років фактично знищили плем'я. Зрештою французи відремонтували і переформували форт, але поселення в Натчезі знесилело і відновилося лише через десятиліття, коли воно вже не було частиною Французької імперії.

Отримання прибутку було для Франції настільки ж важливим, як і створення поселень. Прагнучи створити стабільну сільськогосподарську економіку, французи заохочували колоністів вирощувати такі культури, як тютюн, індиго та рис. Французи також допомагали розвивати торгівлю оленячою шкірою, яка стала єдиним найвигіднішим економічним підприємством колонії. І все-таки колонія коштувала Франції набагато дорожче, ніж пожинала від неї. Щоб виправити ситуацію, Франція вирішила передати колонію приватній компанії, яка могла б розвивати свою економіку, одночасно зміцнюючи французький контроль над регіоном.

Першу приватну спробу зробив Ентоні Крозат, який отримав хартію від короля Людовика XIV у 1712 р.. Крозат ніколи не відвідував колонію, а замість цього направив свого агента Антуана Ломе де ла Моте Каділака на посаду губернатора. Понад чотири роки Каділлак ворогував з іншими колоніальними чиновниками, оскільки він безуспішно намагався поліпшити збіднілі умови колонії. Не зумівши розвинути колонію, Крозат повернув її назад уряду Франції в 1717 р..

Незабаром після цього французи передали долю колонії іншому приватному інвестору на ім'я Джон Ло. Лоу організував акціонерне товариство під назвою Mississippi Company, дочірнє підприємство Індійської

компанії, і продавало акції інвесторам, обіцяючи величезні прибутки, як тільки економіка колонії почала розвиватися. На жаль, компанія Лоу, яка стала дещо насмішливо відомою як "Місісіпі-міхур", зазнала невдачі в 1721 р.. Лоу втік, щоб уникнути арешту, і статут компанії повернувся материнській компанії.

На жаль, Ібервіль не зміг знайти підходяще місце для форту вздовж річки. Він повернувся на узбережжя і, знайшовши канал, достатній для розміщення морських кораблів, у квітні 1699 р. Наказав побудувати форт на східній стороні затоки Білоксі. Цей форт, названий Маурепасом на честь французького міністра Морський флот і колонії, було першим європейським поселенням в Міссісіпі і першою столицею французької колонії Луїзіана. У форті Морепас були чотири бастіони, зроблені з колод, що стояли в квадраті, і дванадцяти гармат. Усередині нього було кілька споруд, таких як казарми, комора та каплиця. Впродовж решти 1699 р. форт, що був у гарнізоні приблизно восьмидесяти чоловік, служив базою операцій для подальшого дослідження району.

Незважаючи на цей тимчасовий успіх у забезпеченні опори на півдні вздовж Мексиканської затоки, умови для французького гарнізону постійно погіршувались і загрожували підірвати зусилля колонізації. Сильна спека вбивала врожаї, прісної води не вистачало, хвороби поширювались, а нудьга знищувала дисципліну. Тільки допомога місцевого Білоксіса допомогла підтримати французів. Щоб бути ближчим до союзника Франції Іспанії, у випадку, якщо спалахне вірогідна війна з Англією, у 1701 р. боротьба з фортом Морепас була перенесена на схід до Мобіла. До весни 1702 р. форт Морепас був повністю залишений. Колоніальна столиця переїхала назад у район Білоксі ненадовго з 1719 по 1722 р., перш ніж переїхати до Нового Орлеана, але з невдачею Маурепаса узбережжя затоки Міссісіпі ніколи більше не матиме такого важливого значення у французьких планах розвитку регіону [22,с 10-141].

У той же час, коли уряд розпустив платну вахту в листопаді 1704 р., він ухвалив закон, який наказував кільком капітанам ополчення міського Чарльстона по черзі командувати існуючим у місті добровольчим наглядом. Коротше кажучи, міська поліція повернулася до того, що було по суті традиційним годинником констебля, хоча за ним наглядали капітани місцевих міліцій, а не цивільні констеблі. Незважаючи на те, що цей закон не визначає кількість чоловіків, необхідних для здійснення вахти щовечора, ми можемо зробити висновок, що військові сили мали бути однаковими - одне офіцерське та шістнадцять чоловіків - що було зазначено в акті гібридної вахти від грудня 1703 р.. [17,с 106-121].

У той же час невідомий депутат Палати Асамблей громад виступив із пропозицією посилити існуючу заробітну плату сторожами в міському Чарльстоні. Тоді Палата розглядала питання "чи не буде додано більше чоловіків із числа жителів міста до Військової варти в Чарльзтауні". Після нетривалих дебатів вони вирішили подвоїти розмір існуючої нічної вахти шляхом призову несплачених добровольців серед населення . Двадцять найпрестижніших чоловіків Південної Кароліни зголосилися по черзі керувати цією допоміжною силою, яка складалася з працездатних цивільних чоловіків, які служили в ротації за тим самим правилом і дисципліною, що і платні військові сторожі. У будь-яку надзвичайну хвилину в майбутньому, "коли буде закінчена передня стіна та окопи, призначені для закидання в Чарльзтауні, або коли правильний почесний губернатор або головнокомандуючий вважатиме за потрібне", кількість добровольців було б подвоєно. Тобто двоє командирів-добровольців із тридцятьма двома чоловіками, що збільшують заробітну плату в чергуванні, кожен чоловік спостерігає кожну десяту ніч замість кожної двадцятої ночі .

Ця гібридна поліція тривала майже рік, і за цей час загроза вторгнення Іспанії поступово відступила. Інформація, отримана наприкінці 1703 р., виявилася неправдивою, і великі витрати нічної варти Чарльстона були

визнані непотрібними. У середині жовтня 1704 р. Палата громад вирішила звільнити сплачену силу і попросити губернатора про його думку щодо цього питання. Через два тижні, 4 листопада, законодавець Південної Кароліни ратифікував акт "для кращого забезпечення міста Чарльз Таун", який звільнив усіх, крім чотирьох, найманих сторожових, які були збережені як платний військовий годинник для розміщення на оглядовій вежі на Острів Саллівана.

У той же час, коли уряд розпустив платну вахту в листопаді 1704 р., він ухвалив закон, який наказував кільком капітанам ополчення міського Чарльстона по черзі командувати існуючим у місті добровольчим наглядом. Коротше кажучи, міська поліція повернулася до того, що було по суті традиційним годинником констебля, хоча за ним наглядали капітани місцевих міліцій, а не цивільні констеблі. Незважаючи на те, що цей закон не визначає кількість чоловіків, необхідних для здійснення вахти щовечора, ми можемо зробити висновок, що військові сили мали бути однаковими - одне офіцерське та шістнадцять чоловіків - що було зазначено в акті гібридної вахти від грудня 1703 р.

Через три місяці, в середині лютого 1705 р., губернатор Джонсон повідомив палату громад, що він незадоволений останнім втіленням нічної варті. «Сторож у Чарльза Тауна зберігається настільки, що [він]. зараз не приносить користі, доки його повинні зберігати волонтери, і я не маю підстав сподіватися, що він буде кращим, якщо ви законом не передбачите його поправка; або наказати, щоб сторожові варті несли інші чоловіки. Мене щодня турбують (з достатньою підставою) скарги на відмову та нехтування Вахтою та скарги на неї. Сподіваюсь, ви подбаєте не лише про свою безпеку, скільки про мою легкість, щоб зробити мене здатним поправити годинник ". У відповідь Палата повідомила губернатора та його раду, що вони вважають, що існуючий закон про вахту передбачає "достатню кількість покарань", щоб покарати "командира та солдатів за нехтування їхнім обов'язком", і порадив

губернатору Джонсону просто переконатися, що закон " належним чином виконаний ,, і тоді не було б причин для скарги на вашу честь. щоб годинник не спостерігався належним чином » [3,с 115-118].

Незважаючи на скарги губернатора, неоплачуваний корпус капітанів міліції та охотників-добровольців, створений Законом про сторожі 1704 р., Витримав більше двох з половиною років, що зробило його одним з найбільш стабільних - і, можливо, успішних - правоохоронних експериментів тієї епохи . Отже, примітно, що з цього періоду з'являється найдавніша збережена документація про те, що могло б стати важливим культурним явищем. 9 квітня 1706 р. Палата зборів Південної Кароліни наказала провінційному скарбнику Джорджу Логану виплатити полковнику міліції Джеймсу Рісбі «за Варту в Чарльз-Тауні суму в три фунти за барабан і десять фунтів стерлінгів. annum для барабанщика ". Ця коротка примітка є косим посиленням на широко розповсюджену європейську практику, відому англійською мовою як татування та ревель. Близько заходу сонця агент, пов'язаний з годинником, бив у барабан, щоб оголосити про початок нічної варти та про нічну комендантську годину. Близько сходу сонця барабан знову забили, щоб оголосити про скасування комендантської години та закінчення нічної варти. Як я вже згадував в Епізоді 66 (про Середньовічні коріння нічної сторожі Чарльстона), найперше законодавче згадування барабана, який бив татування та ревель у цьому місті, датується весною 1696 р., хоча практика, ймовірно, розпочалася ще в перші дні колонія 1670р. [17,с 25 -57].

Подібно до франко-британського суперництва на субконтиненті Індія, основну частину бойових сил, які брали участь у війні королеви Анни, становили корінні американці, оскільки і британські, і франко-іспанські фракції намагалися залучити американських індіанців до своєї справи і спонукати їх атакувати іншу сторону. Це також є ключовим моментом в американській історії, оскільки багато найбільш передових індіанських

племен робили все можливе, щоб залишатися нейтральними у конфлікті. З огляду на обставини та вигоду від минулого, ми можемо побачити, що якби деякі з цих потужних корінних сил не трималися осторонь, а твердо взяли свою сторону, це могло б значно змінити хід американської історії та мати значний вплив на подальшу долю зокрема американських індіанців східного узбережжя.

Можливо, найбільш значним розвитком у роки Міссісіпі як приватної колонії було запровадження африканських рабів у цей регіон. Рабів залучали для надання найрізноманітніших видів праці, особливо сільськогосподарських проєктів. Чисельність їх населення швидко зростала, збільшившись з 3400 у 1731 р. до приблизно 6000 у 1763 р.. Цей новий елемент у французькому колоніальному суспільстві призвів до створення одного з найвідоміших юридичних кодексів в історії, Кодексу Нуар, або "чорного кодексу". Ці закони, написані братом Ібервіля, Жаном-Батистом Лемойн, сир д'Бенвіль, регулювали поведінку рабів, обмежували діяльність вільних негрів, наказали євреям виходити з колонії, наполягали лише на одній релігії, католицькій, і встановлювали обов'язки рабовласників щодо їх власності. Наприклад, рабам було заборонено володіти зброєю або збиратися в групи, а власники несли відповідальність за догляд за своїми рабами.

Залучення іммігрантів до французького Міссісіпі виявилось величезним викликом як для колоніального уряду, так і для приватних чиновників. Спочатку до колонії приїжджав постійний потік іммігрантів в надії забезпечити краще життя або, можливо, швидко заробити багатство в нерозвиненому регіоні. Але, з плином часу і поширенням інформації про погане становище колонії імміграція значно сповільнилася. У відчайдушній спробі збільшити кількість населення колонії французький уряд зібрав бродяг, засуджених та інших на нижчі сходи суспільства у Франції і мимоволі відправив їх до Луїзіани.

Уряд Франції також відправив до Луїзіани незаміжніх французенок як потенційних дружин для поселенців-чоловіків. Ці дівчата стали популярними в народі як "касетні дівчата" після валізи або касети, що містить їхні речі, які вони несли в колонію. Хоча сьогодні деякі сім'ї Міссісіпі можуть простежити свій рід за цими дівчатами, їх приїзд не досяг результату, на який сподівався уряд. Лише кілька невеликих, широко розкиданих поселень складали Міссісіпі протягом усього періоду французького контролю.

Війна почалася в Америці на півдні з полів боїв, які багато людей перейшли з тих пір, абсолютно не підозрюючи, що земля, на якій вони так недбало йдуть, колись була місцем жорстокої боротьби за контроль над континентом. Іспанці давно існували у Флориді, але в 1702 р. Все більше стривожувались зростаючою присутністю британців на території сучасної Південної Кароліни після створення портового міста Чарльстон. Англійці також були стурбовані можливістю іспанців у Флориді об'єднати сили з французами в Мобілі, штат Алабама, для нападу на них з півдня. Такі занепокоєння були цілком виправдані, оскільки відомий французький дослідник П'єр Ле Мойн д'Ібервіль запропонував саме таку дію, яку він назвав "Проектом сюр-ла-Каролайн", що передбачав об'єднання різних індіанських племен регіону в масовий наступ, щоб знищити південних британських колоністів. Це було питання давнього регіонального суперництва і не мало нічого спільного із суперечкою щодо іспанського престолу в Європі, і кампанія по втіленню цього проекту в життя розпочалася ще до того, як фактично розпочалася війна в Європі.

Ібервіль у Мобілі підтримував хороші стосунки з Чокто, Чикасо, Натчезом та іншими сусідніми індіанськими державами саме з цією метою, і коли Франція та Іспанія, раніше суперники, опинилися на тій же стороні, Ібервіль звернувся до іспанської влади щодо озброєння індіанців апалачі для нападу на англійців у Південній Кароліні. План був затверджений, і експедиція під керівництвом Іспанії під керівництвом Франциско Ромо де

Уріза вирушила в серпні 1702 р. з Пенсаколи, штат Флорида, для нанесення удару по британських торгових постах у країні Кароліна. Британський губернатор Південної Кароліни Джеймс Мур був досить добре проінформований про ці змови і встиг організувати ефективний захист. У жовтні збройні сили близько 400 в основному криківських індіанців з купкою британців під керівництвом Ентоні Додсворта здійснили засідку під керівництвом Іспанії збройних сил близько 800 індіанців апалачі в битві біля річки Флінт на території сучасної західної Джорджії. Це була широка перемога для британців та криків, коли більше половини армії іспансько-апалачі було вбито або взято в полон.

Бути впевненим, це був потворний бізнес, але, мабуть, не настільки поганий, як пропонують офіційні рахунки. Мур, ймовірно, прикрасив свою "кількість тіл", щоб підвищити його імідж "вбивці дикунів", і більшість полонених, мабуть, пішли охоче, оскільки вони, природно, схилилися до сторони того, хто був найсильнішим у регіоні. Іспанці не змогли їх захистити, і тому вони підуть з англійцями. У будь-якому випадку, коли прийшла зима, фокус війни перемістився назад на північ, де британські колоністи намагалися щось зробити у відповідь на численні набіги французів та індіанців на їх територію. Взимку 1705 р. близько 275 американських британських колоніальних ополчень під керівництвом полковника Уінтропа Хілтона здійснили набіги і розграбували село Рале, де вони сподівалися зловити французького католицького священика, якого звинуватили в підбурюванні індіанців проти них. Рейл був знищений, але священик був попереджений і врятувався. Тим часом протягом року сили Франції та Конфедерації Вабанакі продовжували напади на британських поселенців, особливо у північному Массачусетсі. Були розпочаті зустрічні рейди, але вони, як правило, нічого не робили, оскільки французькі війська базувались занадто далеко.

Тим часом у боротьбі за Ньюфаундленд, здавалося, було кульмінаційне будівництво. На помсту за попередню англійську атаку французи та їхні місцеві індіанські союзники завдали удару і в лютому 1705 року обложили Форт-Вільгельм в англійському місті Сент-Джонс. Французький губернатор Плейзансу Даніель д'Огер де Суберкез очолював близько 450 французів / канадців та індіанців племен Мікмак та Абенакіс, тоді як усередині Форт-Вільгельма британський лейтенант Джон Муді підпорядковував лише близько 50 або 60 чоловік. Намагання взяти форт зненацька зазнали невдачі, і облога була такою ж жалюгідною, якщо не більшою мірою, для французів, ніж для британців, які протримались досить добре. Суберкейс намагався різними трюками підірвати свого ворога, але сувора зима, зрештою, стала вирішальним фактором. Очікуючи військово-морської підтримки, яка так і не прибула, французи змушені були залишити облогу в березні і відступити назад із захопленим здобиччю. Вниз, але, звичайно, не назовні, французи та індіанці просто повернулись до рейдерських захоплень англійських поселень на острові.

Кровопротиття в Ньюфаундленді тривало і в 1706 р., коли британці помстилися, відправивши оперативну групу Королівського флоту для знищення французької рибної промисловості на північному узбережжі. Однак найкритичнішою подією року буде південь, де іспанці розпочали черговий наступ, більш серйозний на цей раз, спрямований на сам Чарльстон, штат Південна Кароліна. Франко-іспанські сили нападів, в основному організовані та фінансовані королем Людовиком XIV, зібрані в Гавані на Кубі, вирушили до Сент-Огастіна, штат Флорида, де взяли підкріплення, а потім рушили до Чарльстона, прибувши у вересні. Збройні сили склалися з 330 французьких та іспанських регулярних військ, 200 іспанських ополченців та близько 50 індіанців, яких перевозили шість приватників. Знову ж таки, головним підбурювачем операції був д'Ібервіль, який отримав дозвіл на наступ від короля Людовика XIV наприкінці попереднього року, але, хоча

король направив частину військ, він вимагав від Д'Ібервіля передати більшу частину грошей на експедицію. Однак більшість його сил використовувались для нападу на британські Вест-Індії, і він зміг заручитися лише незначною підтримкою іспанців для наступу в Кароліні [1,с467-795;11,с 203-313;19,с25-196;126,с 308-547].

Питання щодо контролю над озером Шамплейн виникали, коли напруга наростала в Європі, де Яків II, підтриманий французьким королем Людовиком XIV, та Вільгельмом Оранським займалися боротьбою за британську корону. Нова Франція вирішила у 1688 р. Укріпити Кроун-Пойнт на західній стороні озера Шамплен, щоб підготуватися до оновлених боїв. У 1689 р. Почалася війна короля Вільгельма (1689-1697), і колоністи вступили в жорстоку боротьбу за рішення, чи озеро Шамплейн має бути англійським, чи залишатися французьким.

Французькі чиновники витратили кілька років на розробку детальних пропозицій атакувати англійські колонії через озеро Шамплейн. У червні 1689 р. Людовик XIV остаточно схвалив штурм, але 1300 ірокезів вторглися в Канаду, закликаючи англійців, перш ніж план можна було втілити в життя, знищити село Ла-Кін на острові Монреаль. Починаючи з лютого 1690 р., французи відреагували на це серією нападів на англійські поселення в Нью-Йорку, Нью-Гемпширі та Массачусетсі[1,с 579-582].

Мир не повернувся до регіону до підписання Утрехтського договору, підписаного 11 квітня 1713 р. цей договір зобов'язав Францію відмовитись від своїх прав суверенітету над П'ятьма націями і зробив Сплит-Скел на озері Шамплейн південною межею Нової Франція - межа, яку колонія ніколи не приймала. Англійські та французькі колоністи чітко бачили, що вони ніколи не зможуть ділити юрисдикцію над озером Шамплейн. Контроль за цим важливим водним шляхом був необхідний для забезпечення безпеки колоній від нападу противника.

Війна відновилася в долині Шамплейн знову в 1723 р., але цього разу це був конфлікт між корінними американцями, вигнаними з Нової Англії та англійськими колоністами. Корінні американці приїхали оселитися в Новій Франції по межі пустелі, яка відділяла їх від колишньої батьківщини. З 1723 по 1725 р. знаменитий індієський вождь Сірий Лок був бичем англійських поселень уздовж річки Коннектикут.

З тривоною, що зростає з приводу французьких претензій на долину Шамплейн, король Франції Людовик XV схвалив будівництво зрубу з колоди напроти Краун-пойнт у 1731 р.. Форт був побудований у Чімні-пойнт і названий "Pointe a la Chevelure". Англійські колонії протестували проти форту як посягання на їх територію незабаром після його будівництва. Французи проігнорували протест, проте Людовик XV схвалив будівництво редути на Кроун-Пойнт у 1734 р., пізніше названого фортом Сент-Фредерік. До 1742 р. цей форт був другим за розміром і озброєнням лише французькою твердинею в Квебеку. Того ж року було збудовано перше велике вітрильне судно озера, плав 45 тонн, у Краун-пойнт. Судно під назвою "Св. Фредерік" використовувалося для транспортування припасів із Чамблінгу до Коронної точки.

У 18 столітті північно-східна Північна Америка була місцем конфлікту та відвертої війни між колоніальними державами, переселенцями та Першими Націями. На території Мікмау, яка включала нинішню Нову Шотландію, острів Принца Едуарда, східне узбережжя Нью-Брансвіку та півострів Гасп біля затоки Шалеру, французи, британці та Мікмак боролися за контроль над землею, торгівлею, рибальством та поселення. Французи та британці прагнули розширити свої колоніальні імперії, тоді як Мікмак, який був ключем до торгівлі та безпеки в регіоні, хотів зайнятися торгівлею, але зберегти свою територію. У цьому все більш вороже середовищі Мікмак і французи об'єднали сили проти свого взаємного супротивника: англійців. Ця співпраця у війні була заснована на офіційному союзі між французькими

коронками та лідерами Мікмау, союзом, який вилився із давніх відносин та зв'язків релігії та торгівлі, починаючи з століть.

Офіційно поновлюючись щороку на церемоніях, що включали виступи, бенкетування та обмін подарунками, альянс відображав як Мікмак, так і французьке розуміння дипломатії та надає конкретний приклад того, як у Північноамериканській імперії Франції були встановлені формальні стосунки та культурні взаєморозуміння. Починаючи з 1720-х рр., щорічні церемонії поновлення проходили в Порт-ля-Джойе на острові Сент-Жан (нині острів Принца Едуарда) та Порту Тулузі на Іл-Рояле (нині острів Кейп-Бретон) і включали в себе розповсюдження зброї Мікмак і домовленість разом боротися з англійцями. Відносини між французами та Мікмаком ілюструють взаємозалежний характер французько-аборигенських відносин, оскільки це було однією з взаємних потреб у торгівлі та війні. Обидва партнери вимагали допомоги іншого: становище Франції в морському регіоні залежало від військової допомоги Мікмака, оскільки французькі гарнізони були занадто малі для боротьби з англійцями, тоді як Мікмах потребував зброї, наданої Французи ведуть війну проти англійців, які посягали на свою земельну базу. Зрозуміло, що в цих відносинах Мікмах не був пішаком для імперських цілей Франції, а натомість діяв відповідно до своїх інтересів і боровся з англійцями, намагаючись зберегти свої землі [16,с 73-75;19,с 34-35].

Альянс був ефективним і мав прямий вплив у колоніальних війнах Морського регіону. Мікмах бився пліч-о-пліч з французькими солдатами, а також здійснював власні набіги на британські кораблі та населені пункти. Співпраця Мікмаха та французів проти англійців уповільнила зростання колонії Нова Шотландія та перешкодила успіху британців у війні. У 1758 р., після більш ніж півстоліття ворожнечі, колись сильна фортеця Луїсбурга нарешті впала до англійців, і французи втратили опору в Приморському регіоні. Без своїх французьких союзників Мікмах не змогли витримати війну проти англійців. Мікмах і британці підписали договори про мир і дружбу в

1760 та 1761 роках, і Мікмах вступив у нову фазу своєї історії, коли британські поселення та колоніальний уряд взяли участь у регіоні.

Три причини для суперництва між Францією та Британією - це суперечки, які склалися за землю в колоніях, контроль за торгівлею хутром в колоніях та баланс сил у Європі. Ці причини призвели до війни. Зрештою, Англія стала найпотужнішою нацією у світі, і меркантильна система була оновлена.

Війни, про які я писатиму, - це війна короля Вільяма, війна королеви Анни, війна короля Джорджа та війна Франції та Індії. Англія стала найпотужнішою нацією у світі через ці війни. Було закінчено дві війни, хто зайняв би престолу в Європі, які стали вакантними зі смертю правлячих монархів.

Війна короля Вільяма велася в районах Нового Світу Великих озер, Північної Нової Англії, Верхнього Нью-Йорка, долини Огайо та Південного кордону. У цій війні колоністи брали на себе тягар боїв. Основним результатом цієї війни було те, що французи перебралися вниз від Міссісіпі до Нового Орлеана і будували форти по дорозі. Це фактично утримувало англійських колоністів на узбережжі, на схід від Аппалачських гір.

Війна королеви Анни та короля Джорджа розібралася з іспанськими та австрійськими спадкоємцями на престолах відповідно. Районами боїв були південний кордон, Квебек, річка . Лаврентій і озеро Шамплейн у війні королеви Анни; а у війні короля Джорджа зоною бойових дій були долина Огайо, Великі озера та Нова Шотландія. Результатом цих війн було те, що Британія здобула володіння від Франції у Новому Світі, Іспанія володіла Гібралтаром [1,с 578-603;7,с 78].

Заключна війна, Французька та Індійська війна, була війна, в якій Англія остаточно позбулася французів повністю в Канаді та лінії Міссісіпі, Великі озера. Англійці до їхнього стримування взяли Канаду. Причина, колонії тепер вже не залежали від захисту Британії, і вони могли розширитись на

континент і взяти на себе торгівлю хутром. Американська експансія та незалежність зруйнували меркантильну систему.

Великобританія стала світовою державою і більше не могла практикувати політику збереження балансу сил на європейському континенті. Англійці, намагаючись уповільнити колоніальну експансію та заспокоїти індіанців, прийняли Прокламацію 1763 р., яка тимчасово забороняла експансію колоній у пустелю. Це також була тимчасова політика економії грошей.

Британці спочатку хотіли лише обмежити об'єктивні війни з Францією, але через американців постійні сварки з Францією та її індійськими союзниками змусили Британію нарешті і однозначно знищити французьку присутність у Північній Америці. Однак не всі колонії хотіли війн, оскільки ці війни гальмували або руйнували їх прибуткову торгівлю з індіанцями. Нью-Йорк - приклад. У Новій Англії причиною стала війна. Американці хотіли Канади, позбувшись французів, а не Англії.

Це більш ніж благочестива данина великому вченому, якого ми шануємо сьогодні. Це змушує мене почати з Ернеста Гелнера. Для впливу Гелнера роздуми про націоналізм, а саме про його сучасність, займають центральне місце питання, яке я хочу розглянути, про співвідношення нації та імперії та між імперською та національною ідентичністю.

Для Гелнера, як і для багатьох інших коментаторів, нація та імперія були і є антитетичними. Великі імперії минулого належали до виду «Агрограмотне» суспільство, центральним фактом якого є те, що «майже все в ньому» виступає проти визначення політичних одиниць з точки зору культурних меж. Сила та культура йдуть їх окремі способи. Політична форма імперії охоплює надзвичайно диференційоване і внутрішньо ієрархічне суспільство, в якому космополітична культура правителів різко відрізняється від безлічі місцевих культур підлеглої верстви. Ближчі до сучасності імперії, такі як Радянська імперія, продовжують цю характерну модель Росії розладу між домінуючою

культурою еліт та національною чи етнічні культури складових частин [23,с 123-128;25,с 121-122;28].

Війна королеви Анни велася на трьох фронтах:Англійські колоністи Нової Англії боролися з французькими та індійськими силами, що базувалися в Акадії та Новій Франції. Англійські колоністи із Сент-Джона в Ньюфаундленді боролися з французькими колоністами з Плейзансу в Ньюфаундленді. Англійські колоністи провінції Кароліна та Джорджія боролися з іспанською та французькою мовами, що базуються у Флориді.

У перші роки війни французькі та індійські війська неодноразово атакували колонії Нової Англії під час численних набігів на прикордонні поселення Нової Англії [11,с 440-456]. Тим часом на півдні англійський флот захопив карибський острів Сент-Крістофер у французів влітку 1702 р., тоді як іспанські та індійські війська апалачі атакували індіанців крику в Грузії під час битви при річці Флінт у жовтні 1702 р., тоді як солдати з провінції Кароліна напали і захопили місто Сент-Августин, штат Флорида, в листопаді 1702р., хоча їм не вдалося захопити іспанську фортецю Кастільо-де-Сан-Маркос.

У серпні 1703 р. Розпочалася кампанія на північно-східне узбережжя, під час якої французькі колоніальні війська та Конфедерація Вабанакі протягом трьох місяців атакували та знищували ряд англійських поселень на узбережжі сучасного штату Мен від Уеллів та затоки Каско.

У 1704 р. колоніальні сили Кароліни провели серію набігів, відомих як різанина Апалачі, в іспанській Флориді, які знищили мережу іспанських місій і вбили та захопили більшу частину населення в цьому районі.

17 серпня ворог з'явився в Нью-Гемпширі. Група з близько тридцяти індіанців під керівництвом капітана Тома впала на невелике село або хутір в південній частині Хемптона, недалеко від лінії Солсбері, і вбила п'ятьох людей і "врізала два будинки біля гарнізону; але, побоюючись переслідування, відтягнув ". Одним із вбитих був маленький син Вільяма

Хінклі; іншими були Джонатан Грін, Ніколас Бонд, Томас Ланкастер та вдова Мюссі. Останніми двома були квакери, серед яких місіс Мюссі відзначилася як спікер. Таким чином, історія цієї трагедії, передана традицією, пов'язана:

«Чоловік на ім'я Доу, який мешкав біля болота, густо вкритого деревами і чагарниками, зауважив своєму братові, що він боїться, що індієць підстерігають поруч, переконавшись, що вони проносяться навколо його будинку вчора ввечері. Він був порадив зайти в кущі і поспостерігати. Він це зробив і незабаром відчув, як вони пробиваються з болота. Потім він побіг вулицею, плачучи: «Індіанці!» Містер Гоув, який жив на Солсберійській дорозі, почувши крик, стрибнув на пень, і нарахував тридцять два, коли вони вийшли зі свого місця приховування, повзаючи на руках і колінах. Вони спочатку вбили вдову Мюссі [Розповідач традиції називає її ім'я Хассі, але міські записи і журнал преподобного Джона Пайка дають це, як у тексті., яка проходила повз болото, затягуючи її в кущі і вибиваючи їй мозок томагавком. Наступного вони вбили Томаса Ланкастера, який був на додому з млина. Його крики почули деякі чоловіки, які будували неподалік гарнізон, і тікали йому на допомогу; але знайшовши індіанців вищими за чисельністю, вони втекли. Друг, який був з Ланкастером, зупинився на шляху до будинку Едварда Гоува, "щоб випити конспекту", і таким чином врятувався. Потім вони вбили Джонатана Гріна, побивши його головою прикладами зброї та жахливо зіпсувавши його. Жінка, залишивши дитину з двома молодими дівчатами, пішла в поле тягти льон. Коли прийшли індіанці, дівчата втекли, залишивши дитину позаду, яка намагалася піти за ними; але піднімаючись на паркан, індієць схопив його і кинувся головою об плуг, що стояв поруч. Вони вбили та скальпували Ніколаса Бонда у власному будинку [1,с 576-599].

У країні зараз був жах і розгубленість. Жінки та діти пішли в гарнізон. Чоловіки пішли озброєними до своїх справ і розставляли сторожових полів. Війська коней розмістилися в Портсмуті та в провінції Мен". Протягом наступного року в населені пункти в різних частинах штату Массачусетс,

штат Нью-Гемпшир та Мен було здійснено прорив та значна кількість вбитих людей.

У 1705 р., на узбережжі, яке вражають французькі приватники, було створено нічний патруль уздовж узбережжя від Хемптона на північ до Рандеву-Пойнт, щоб запобігти морському сюрпризу. Було визнано необхідним пильнувати день і ніч у форті, губернатор Дадлі листом від Бостона, 29 травня, наказав раді направити підполковнику Хілтону, щоб справити враження на чоловіків для цього, поза Його полку. Також було наказано, щоб стрільба з трьох Великих гармат з інтервалом у одну хвилину мала відбуватися, коли половина «Хемптонської нижчої роти» і половина Портсмута повинні негайно пройти маршем для надання полегшення.

У Новій Франції англійські колоністи напали на Бонавісту в Ньюфаундленді в серпні 1704 р.. Один з найбільш смертоносних конфліктів у війні стався 29 лютого 1704 р., Коли сила 50 французів та 200 воїнів Абенакі напала на Дірфілд, штат Массачусетс, де вони вбили 53 поселенця та взяли 111 полонених. Англійські поселенці помстились, атакуючи французькі поселення разом із власними союзниками індіанцями, Мохоками, в серії невеликих набігів, що вирували роками. Такий набіг відбувся в червні 1704 р., Коли понад 500 колоніальних військ Нової Англії на чолі з Бенджаміном Черчком вирушили в рейдову експедицію в Акадії, відому як Рейд на Гранд Пре, і продовжили блокувати навколо Порт-Роял.

Після успішного захоплення Гранд Пре, Черч та його війська протягом трьох днів знищували місто, включаючи його посіви, дамби та дамби, перш ніж перейти до нападу на інші населені пункти в цій області, а потім повернутися до Массачусетсу в липні.

У вересні 1706 р. Відбулася експедиція в Чарльз-Таун, під час якої як французькі, так і іспанські війська об'єдналися, намагаючись захопити столицю англійської провінції Кароліна - Чарльз-Таун, але місцеві ополченці зірвали їх.

Влітку 1707 р. колоніальні сили Нової Англії зробили два великих зусилля, щоб захопити Порт-Роял, Акадія, але обидві спроби не вдалися. У січні 1709 р. французькі війська з Плейзансу в Ньюфаундленді захопили Сент-Джонс, столицю британської колонії в Ньюфаундленді. Французькі ресурси були занадто обмежені, щоб утримувати Сент-Джонс, хоча у квітні вони зруйнували його укріплення та покинули його. У червні 1709 р. французькі колоніальні добровольці та їхні рідні союзники напали на форпост Гудзонової затоки у форті Олбані в сучасному Онтаріо, але не змогли його захопити. Нарешті, восени 1709 р. Англійський уряд погодився допомогти колоністам у конфлікті і відправив їм п'ять військових кораблів з 400 морськими піхотинцями. Цей новий флот військових кораблів відплив до Порт-Рояля, де вони допомогли англійським колоністам досягти найвизначнішого колоніального успіху у війні, коли 16 жовтня 1710 р. вони захопили Порт-Роял, Нова Шотландія. Порт-Роял був перейменований в Аннаполіс на честь англійців королева, тоді як Акадія була перейменована в Нову Шотландію. У відповідь на взяття Порт-Рояля в червні 1711 р. Відбулася битва при Кривавій струмці, під час якої ополчення Абенакі успішно здійснило засідку британських та новоанглійських солдатів у струмку біля річки Аннаполіс в спробі лідерів Нової Франції послабити британську владу над Аннаполісом. У серпні 1711 р. британські та новоанглійські війська спробували завоювати Квебек, військові дії, відомі як Квебекська експедиція, але зазнали невдачі, коли сім британських військових кораблів було розбито на шляху до Квебеку. Війна за спадщину Іспанії закінчилася, коли Англія, Франція, Іспанія та Нідерландська Республіка підписали Утрехтський договір, який являв собою низку індивідуальних мирних договорів між різними європейськими країнами, між 1713 та 1715 рр..

Договір уклав Філіпа V, онука Людовика XIV, короля Іспанії. Це також змусило Францію віддати Англії частину її земель у Північній Америці та

Карибському басейні, включаючи Ньюфаундленд, Акадію, регіон Гудзонової затоки на північному сході Канади та острів Сент-Кітс у Вест-Індії. Іспанія була змушена віддати Англії острів Менорка та Гібралтар. Крім того, Англія отримала контракт з Азієнто, який надав їм ексклюзивні права на постачання американських колоній Іспанії чорними рабами у розмірі 4800 на рік протягом 30 років. Під час нальоту на Дірфілд сили де Рувіля зазнали від 10 до 40 жертв, тоді як мешканці міста зазнали 56 вбитих, у тому числі 9 жінок та 25 дітей та 109 полонених. З полонених лише 89 пережили похід на північ до Канади. Протягом наступних двох років багато полонених були звільнені після великих переговорів. Інші вирішили залишитися в Канаді або були асимільовані в індіанських культурах своїх викрадачів. На помсту за набіг на Дірфілд Дадлі організував удари на північ до сучасних штатів Нью-Брансвік і Нова Шотландія. Відправляючи сили на північ, він також сподівався захопити полонених, яких можна було обміняти на жителів Дірфілда. Бої тривали до кінця війни в 1713 р.. Як і в минулому, мир виявився коротким, а бої відновилися через три десятиліття після війни короля Джорджа / війни за вухо Дженкінса. Французька загроза кордону зберігалася до завоювання Британією Канади під час французької та індійської війни [1, с 578-608.13, с 412-582].

Розділ III.

ВІЙНА ЗА АВСТРІЙСЬКУ СПАДЩИНУ (1740-1748 РР.) ТА ВІЙНА КОРОЛЯ ГЕОРГА В ПІВНІЧНІЙ АМЕРИЦІ (1744-1748 РР.)

Конфлікти між французами та британцями почали виникати після 1664 р., коли англійці захопили колонію Нового Амстердаму від голландців. Голландці боролися за те, щоб повернути контроль над Новим Амстердамом, але вони були назавжди вигнані з Північної Америки до 1675 р. Британські королівські гранти в Массачусетс 1620 р. і в Нью-Йорк 1664р., підтвержені договором 1665р., також дали британцям розпливчасті претензії щодо Долини Шамплейн. Зауваживши французьку експансію на південь у долину Шамплейн, британці відправили розвідників, щоб з'ясувати масштаби французьких операцій на озері Шамплейн. У цей час британцям вдалося уникнути прямого конфлікту на озері Шамплейн, спритно погравши на традиційну недоброзичливість, яку ірокези навалили проти французів та закликали своїх індієських союзників активно протидіяти французькій експансії на озеро Шамплейн. До 1690 р. англійці мінімізували прямий контакт з французами; всі конфлікти, здавалося, були боротьбою між французами та ірокезами.

До 1664 р. ірокези ставали сміливішими, атакуючи окремі французькі ферми та міста та поширюючи страх по всій Новій Франції. Зросла загроза призвела до відбудови форту Рішельє та будівництва кількох нових

укріплень уздовж річок Св. Лаврентія та Рішельє. Полк ветеранів-французьких регулярних відправлений з Франції у 1665 р. для встановлення військової могутності Нової Франції та розгрому ірокезів у долині Мохавків, хоча ірокези намагалися укласти мир з французами в той час. У січні 1666 р. французи здійснили зухвалий наліт середньої зими на ірокезькі села долини Мохак. Майже 600 військовослужбовців, походили над замерзлим озером Чамплайн, потім над сушею до долини Гудзон. Однак до лютого війська загубилися після втрати їх індійських путівників і опинилися біля голландського села Шенектаді замість поселень ірокезів на річці Мохак.

Зрештою, війська мали незначну сутичку з моховками, потім відступили на північ з ірокезами в гонитві. Шістдесят солдатів загинули від голоду та опромінення або були взяті в полон ірокезами до того, як французи повернулися до Канади в березні 1666 р. Нова Франція, однак, не відмовилася від плану розгромувати ірокезькі села. Деякі французькі регулярні особи були відправлені до острова Ла Мотт, щоб побудувати форт, який згодом отримав назву Форт Сент-Енн, найпівденніший французький форпост того часу. Цей форт мав на меті захищати колоністів у долинах Рішельє та Св. Лаврентія від воєнних партій ірокезів [7,с. 176-219].

У вересні 1666 р. французи організували для експедиції в долину Мохак 1300 військ і 300 корових байдарок і човнів. Армія рушила на південь на озеро Чамплайн, залишила деякі війська з провіантом побудувати фортовий склад у Тикондерозі, перенесли його до озера Джордж, і рушили до його південного кінця, де сховали свої човни для зворотного шляху. Тоді французька армія рушила до річки Мохок і спалила чотири села ірокезів. Ця різка акція веде до мирного договору між французами та моховками навесні 1667 р..

Капітуляція Монреаля 8 вересня 1760 р. Означала припинення всіх великих військових операцій між Британією у Франції у Північній Америці під час Французької та Індійської війни. Хоча гармати замовкли в Канаді та

британських колоніях, ще не слід було визначити, яким чином, або коли закінчиться Семирічна війна, яка ще триває у всьому світі. Внаслідок цього глобального конфлікту та французької та індійської війни формувалось майбутнє Північної Америки.

До 1762 р. Семирічна війна, яка вела боротьбу в Європі, Америці, Західній Африці, Індії та Філіппінах, зводила протилежні сторони в конфлікті. Бойовики (Великобританія, Пруссія та Ганновер проти Франції, Іспанії, Австрії, Саксонії, Швеції та Росії) були готові до миру та повернення до статусного кво. Члени імперіалістичного парламенту Великої Британії не хотіли віддавати території, здобуті під час війни, але інша фракція вважала, що необхідно повернути кілька держав Франції, щоб підтримувати баланс сил у Європі. Однак, цей останній захід не включатиме території Північної Америки Франції та Флориду Іспанії.

10 лютого 1763 р., через два роки після закінчення бойових дій у Північній Америці, військові дії офіційно припинилися підписанням Паризького договору між Британією, Францією та Іспанією. Доля майбутнього Америки була покладена на нову траєкторію, і, як відомо, стверджував історик XVIII ст., Френсіс Паркман, «половина континенту змінилася руками на подряпині пера». Північноамериканська імперія Франції зникла. У 1703 р. французи запланували великий наступ, який мав спочатку повернути Луїсбург, а потім рушити на південь для нападу на Бостон. Однак велика буря втрутилася, розвіяла французький флот і поклала надію на перемогу.

Миру було досягнуто Екс-ла-Шапельським договором 1748 р.. У відповідь на отримання Мадрас в Індії британці повернули Луїсбург до французів, тим самим звели нанівець найбільшу перемогу, яку коли-небудь здобули американські сили. Гнів у колоніях був настільки великий, що Лондон відповів відшкодуванням колоніальних урядів за кошти, витрачені раніше на кампанію Пепперелла.

Війна короля Джорджа остаточно не вирішила суперництво Північної Америки між Францією та Британією; ця резолюція не відбудеться ще п'ятнадцять років після закінчення Французької та Індійської війни (1756-1763).

Договір надав Британській Канаді та всі претензії Франції на схід від річки Міссісіпі. Однак це не стосується Нового Орлеана, який Франції було дозволено зберегти. Британським підданим були гарантовані безкоштовні права навігації і в Міссісіпі. У Новій Шотландії фортеця Луїсбург залишалася в руках Британії. Колоніальна провінційна експедиційна сила захопила оплот у 1745 р. Під час війни короля Джорджа, і, на їхню шкоду, вона була повернута французам як положення Екс-ла-Шапельського договору (1748 р.). Цього разу не було б так. На Карибському басейні острови Сент-Вінсент, Домініка, Тобаго, Гренада та Гренадини залишилися б у британських руках. Ще одне придбання помилок у північноамериканській імперії Його Величності відбулося з Іспанії у формі Флориди. Натомість Гавану повернули іспанцям. Це дало Британії повний контроль над Атлантичним морем від Ньюфаундленду аж до дельти Міссісіпі.

Втрата Канади, економічно, не сильно нашкодила Франції. Це виявилось грошовою дірою, яка коштувала країні дорожче, ніж вона фактично повертала прибуток. Цукрові острови в Вест-Індії були набагато вигіднішими, і на задоволення Франції Британія повернула Мартініку та Гваделупу. Хоча вплив Його Найхристиянської Величності в Північній Америці відступив, Франція зберегла крихітну опору в Ньюфаундленді для риболовлі. Британія дозволила французам зберегти свої права на тріску у Великих банках, а також на островах Сен-П'єр та Мікелон біля південного узбережжя.

Мешканці британських колоній у Північній Америці раділи, почувши результати Паризького договору. Майже століття вони жили в страху перед французькими колоністами та їх корінними американськими союзниками на півночі та заході. Зараз вплив Франції на континент було вислано, і вони

могли сподіватися прожити своє життя в мирі та автономії, не покладаючись на захист Великобританії.

Наслідки Французької та Індійської війни зробили б більше для того, щоб забити клин між Британією та її колоністами більше, ніж будь-яка інша подія до цього моменту в історії. Під час семирічної війни державний борг Британії майже вдвічі збільшився, і колонії взяли б на себе значну частину тягаря його виплати. У наступні роки податки обкладалися потребами, які колоністи вважали частиною повсякденного життя - чай, патока, паперові вироби тощо. Хоча горді англійці, колоністи вважали себе партнерами Британської імперії, а не підданими. Король Георг III не бачив цього таким чином. Ці заходи зустрічалися з різним ступенем опозиції і слугували запалом, який врешті-решт сприятиме розпалюванню пожеж революції.

Цей наліт, який згодом засвітиться наступного десятиліття, також з'явився у вигляді землі на захід від Аппалачських гір, з якою велися великі бої під час війни. Коли британські торговці рухалися на захід над горами, між ними та корінними американцями (раніше союзниками з французами), які населяли регіон, спалахнули суперечки. Завищені товари не сподобалися. Продовольство було головним для досвіду канадців на внутрішньому фронті під час Другої світової війни. Частково це пояснюється тим, що, як висловлюється вище цитата, федеральний уряд здійснив ряд безпрецедентних кроків, спрямованих на трансформацію дієт Канади. Всюдисуща книга з пайок в кінцевому підсумку стала б найяскравішим і найтривалішим символом цих зусиль - але нормування було лише частиною значно більшого набору державних втручань на кухні Канади. Вони включали спільну пропагандистську кампанію з пропаганди певних "патріотичних" харчових продуктів, розпочату безпрецедентну національну кампанію з харчування та запровадження буквально тисяч індивідуального контролю за ціною, виробництвом та розповсюдженням повсякденних продуктів харчування [15,с 213-220;18,с 337-339;20,с 45-79].

В основі багатьох політик продовольчої політики у воєнні часи була необхідність годувати закордонних союзників та солдатів Канади. Як канадцам регулярно так нагадували пропагандисти та рекламодавці, їжа справді була "зброєю війни". Особливо після падіння Франції в червні 1940 р. Експорт продовольства Канади став важливим життєвим рухом для Великобританії. До кінця війни було підраховано, що канадський експорт становив 57 відсотків споживання пшениці та борошна британців - у порівнянні з піком 1941 р. - 77 відсотків - а також 39 відсотків бекону, 15 відсотків яєць, 24 відсотки сиру та 11 відсотків випареного молока споживають у Британії. Багато чого було досягнуто завдяки великій державній інтервенції на канадських фермах. У період з 1940 по 1943 р. Площі пшениці в прерійських провінціях зменшилися на 42 відсотки за рахунок комбінації субсидій, гарантій цін та іншого контролю. Площі, засіяні сільськогосподарською продукцією, необхідні для подолання прогалів у внутрішніх та експортних потребах Канади, наприклад, кормові зерна, з іншого боку, збільшилися на 72 відсотки, насіння льону на 800 відсотків та ринок свиней на 250 відсотків за довоєнний період.

На початку війни канадців попросили добровільно внести свої зобов'язання в експорт продовольства Канади, уникаючи продуктів, необхідних у Британії, та споживання більшої кількості канадських продуктів харчування, європейські експортні ринки яких зникли, і, отже, погрожували фермерам та рибалкам величезними невикористаними надлишками. Яблука та омари були двома найранішими продуктами харчування, які мали бути відмічені як "патріотичні" після краху експортних ринків обох продуктів. Наприклад, у грудні 1939 р. Міністерство сільського господарства розпочало розміщення глянцевого рекламних повідомлень із повідомленням: "Подавайте яблука щодня, і ви також служите своїй країні". Журнали, такі як "Canadian Home Journal", повторювали такі повідомлення, публікуючи статті з назви "По-вітчизняному і приємно їсти канадський омар",

і в них були включені рецепти патріотичних страв, наприклад, коктейль з омарами, коровай з омарами та бутерброди з омарами.³

Канадці також з ентузіазмом згуртувалися за цілою низкою офіційно санкціонованих причин воєнного часу, пов'язаних з продовольством. Тисячі школярів, молодих дорослих дівчат та дорослих жінок присвятили літо низькооплачуваній сільськогосподарській праці на фермах в Онтаріо та Британській Колумбії як членів фермерських кадетських, фермерських та земельних бригад. Створені у відповідь на дефіцит сільськогосподарської робочої сили, ці компоненти Служби праці в сільському господарстві представляли вражаючу мобілізацію патріотичного ентузіазму для годування військових та союзників Канади. Подібні настрої проявилися у десятках міжнародних кампаній з надання продовольчої допомоги, розпочатих під час війни. Вони включали в себе масштабну програму Червоного Хреста, яка пакувала рятівні харчові посилки для військовополонених країн-членів Альянсу; кампанія Jam For Britain, розпочата Червоним Хрестом у партнерстві з сільськими жіночими організаціями, такими як Федератизовані жіночі інститути та Церкль Фермьєр; акція «Молоко для Британії», організована родичами; а також цілий ряд індивідуальних кампаній, спрямованих на продовольчу допомогу для Росії, Греції, Франції та інших країн Альянсу.

Канадці також були захоплені вітчизняними програмами збереження продуктів харчування - незалежно від того, офіційно вони санкціоновані чи ні. Від початку війни Міністерство сільського господарства сприяло консервуванню дому шляхом публічних демонстрацій економістів з домашніх працівників, а також через публікацію брошур та брошур. І канадці, схоже, відреагували на ці зусилля, коли національні дослідження свідчать про дуже високий рівень домашнього консервування по всій країні.⁴ Канадці відповіли схожим рівнем ентузіазму на кампанію збору жирів та кісток Департаменту національних служб військових служб. Оскільки в рекламі

регулярно нагадували канадців, жири та кістки були важливими для виробництва боєприпасів. Кістки не тільки забезпечували необхідні матеріали для промислових клеїв, але, як повідомляв читач однієї реклами, "Жир - це боєприпаси" - один фунт жиру подавав "достатньо гліцерину, щоб вистрілити 150 куль із пістолета Bren", і те, що два кілограми "підпалять вибух із 20 гарматних снарядів з Spitfire або 10 зенітних снарядів ». Тому канадській домогосподарці було запропоновано зберігати ці цінні військові матеріали, щоб вони змогли корінним американцям, і майже одразу виникла напруженість.

За короткий проміжок часу під час міжнародної війни законодавчий орган Південної Кароліни прийняв послідовні закони, пов'язані з охороною праці міського Чарлстона. Це був заплутаний період експериментів правоохоронних органів у вирішальну епоху історії міста, коли колонія вперше досягла чорної більшості і дала найдавніші свідчення про поневолення барабанщиків у Чарлстоні.

Протягом останнього десятиліття або близько того я повільно працював через гору архівних документів, переважно в Департаменті архівів та історії Південної Кароліни в Колумбії, шукаючи дані, пов'язані з політикою та практикою, яку ми могли б широко назвати правоохоронна діяльність та кримінальне правосуддя в ранній історії Чарлстона. Це надзвичайно важлива частина історії міста, але історія, яку історики значною мірою не досліджували. Завдяки гнітючому впливу практики рабства, ранні керівники Чарлстона створили те, що фактично було «поліцейською державою» для контролю за поневоленим населенням. Розслідуючи цю тему, я намагаюся знайти глибокі відповіді на такі питання: хто займався правоохоронними органами, а за ким спостерігали та затримували? Як правові рамки рабства в Південній Кароліні формували політику та практику ранньої міліції міста? Як ці політики та практики формували життя, поведінку та культуру різноманітного населення Чарлстона?

Озираючись на 350 років існування Чарлстона, перше десятиліття XVIII ст. - епоху війни королеви Анни - виділяється на мій погляд як найбільш заплутаний, нестабільний, непослідовний, неефективний та експериментальний період у довгій історії правозастосування в цьому місті. Це десятиліття також чудове в двох інших історично важливих аспектах. Під час цієї порівняно короткої епохи експериментів поліції, близько 1707-8 років, поневолене населення Південної Кароліни вперше досягло статусу більшості. Цей факт породив почуття невпевненості та параної у білої влади, яка була змушена розробити більш міцні та ефективні методи застосування все більш драконівської системи законів, покликаних придушити, залякати та контролювати зростаюче чорне населення[1,с 236-679].

Документи, пов'язані з діяльністю поліції у міському Чарлстоні протягом першого десятиліття XVIII ст., Містять також ранні відомі свідчення того, що з часом стане регулярною рисою культурного життя Чарлстона: присутність поневолених людей африканського походження б'ють барабанами на вулицях Чарлстона на підтримку діяльності уряду. Щоб повною мірою оцінити контекст, що породив ці два важливі явища, нам слід уважніше подивитися на розчленовану історію правоохоронних органів у міському Чарлстоні в епоху війни королеви Анни.

Структура та практика ранньої поліції Чарлстона, як і інших колоніальних міст Північної Америки, були продовженням англійських прецедентів, що розвивалися протягом багатьох століть. Міські правоохоронці склалися з добровольчої нічної вахти, складеної з дорослих чоловіків, що служили в обертання, які патрулювали місто від сутінків до світанку під наглядом констебля. Під час періоду сильного страху перед французьким вторгненням та під сильним впливом губернатора Джона Аркдейла, весна 1696 р. законодавча влада Південної Кароліни вжила заходів щодо створення заплаченого військового годинника для захисту міського Чарлстона. Цей безпрецедентний і дорогий платний годинник було звільнено

дев'ять місяців пізніше, але в цей час правоохоронні органи міста повернулися до традиційних годинників констеблів.

Тривалий конфлікт між Англією та Францією, що розпочався в 1689 р., Відомий як війна короля Вільяма, остаточно закінчився восени 1697 р. Однак влітку 1701 р. Все ж посилення напруженості між Англією та Францією змусило багатьох повірити, що нова війна неминуча. Цієї осені, губернатор Джеймс Мур наказав Палаті асамблей Південної Кароліни Громадської громади "розглянути способи зробити годинник у Чарльз-Тауні більш корисним". Законодавчий орган у серпні 1701 р. не містив нічого радикального чи новаторського, але він наказав спорудити цегляний «Будинок дозорів», який служив першим поліцейським відділенням Чарлстона.

Коли на початку квітня 1702 р. В Чарлстоні скликався провінційний парламент, губернатор Джеймс Мур нагадав Асамблеї про те, що офіційна заява про війну проти Франції та Іспанії може надійти в будь-який час. Серед військових підготовлень, запропонованих Муром до Палати громад, він закликав їх розробити кращу систему зберігання у місті, адже «гарний годинник у місті Чарльз-Таун є зручним у мирний час і настільки ж необхідним у войовничий час, як наші батареї». чудових гармат, які не матимуть гарного годинника, нам не принесуть користі. "

Колеса уряду часто рухаються повільно, і тому Палата громад не відповідає на поради губернатора Мура майже п'ять місяців. 25 серпня спікер палати надіслав повідомлення

У Чарлстоні восени 1706 р. законодавча влада Південної Кароліни знову відчула вимушеність замінити нічний волонтер Чарльстона на нічний воєнізований військовослужбовець. У липні 1707 р., під час "війни та небезпечної небезпеки", уряд ратифікував акт, який призначив двох командирів вахти, Томаса Уокера та Метью Портера, кожного з яких повинен був призначити заступника, і забезпечив річну зарплату цим чотирма

чоловіки. Командири повинні були вести нічний годинник Чарлстона в повороті, кожен чоловік один раз "кожну четверту ніч", а також "знаходити і закупувати" дванадцятьох чоловіків, озброєних відповідно до закону про міліцію, які будуть виконувати функції сторожників "щовечора". У тексті цього закону не зазначається притягнення громадян до повороту, спостерігаючи за ротацією, а також не визначено зарплату для зарахованих сторожами. Однак, помічаючи арифметику схеми фінансування, якою керує команда засідателів та комісарів, очевидно, що дванадцять сторожників також отримували невелику зарплату. Із щорічних асигнувань 350 фунтів стерлінгів кожен з двох командирів повинен був отримувати 40 фунтів щорічно, з яких він повинен платити і своєму заступнику. Додаткова плата в розмірі 30 фунтів стерлінгів була виділена за "барабани, вогонь, свічки та інші збори в контингенті, що стосуються годинника". Решта 140 фунтів, мабуть, були розподілені між дванадцятьма сторожами (і, можливо, якась не визначена комісія для засідателів).

Сім днів після ратифікації цього акта, 19 липня, законодавча влада ратифікувала акт про внесення змін, який зменшив кількість оплатних нічних сторожників з дванадцяти до шести. Таким чином, здається, що командири вахти відчували певні труднощі з набуттям надійних чоловіків, готових охороняти місто щовечора приблизно 10 фунтів на рік, коли уряд пропонував 20 фунтів за кілька років раніше за ту саму роботу.

Через кілька місяців після створення цієї нової заробітної плати влітку 1707 р. Журнал Палати асамблей общин знову записав плату за барабанщика. Виганяючи будь-яку плутанину з приводу перегонів або статусу барабанщика, який бив нічну татування Чарльстона та ранкового ревелію, 26 листопада будинок наказав виплатити 3 фунта "Мр. Джеймс Інгерсон за його негрівського барабанства 3 місяці », або чверть року.

Коли міжнародний конфлікт Англії, відомий як Війна королеви Анни проти Франції та Іспанії, затягнувся у 1708 р., страх перед іноземною атакою

на столицю Південної Кароліни знову спричинив серйозну модифікацію нічного годинника Чарлстона. 24 квітня того ж року провінційний законодавчий орган ратифікував закон, який розширив існуючий воєнізований годинник, включаючи трьох уповноважених «командирів» (Річард Вігг, Метью Портер та Роберт Елліс), кожен заробляючи 40 валют фунтів на рік, і тридцять-шість сторожів, які отримували річну зарплату 20 фунтів стерлінгів. Хоча опис їхніх обов'язків та спосіб залучення коштів на ці безпрецедентні збори були майже ідентичними описаним в акті вахти 1707 р., Текст нового акта пояснював, що розширена сила несе відповідальність за патрулювання міського Чарлстона, а також форту. потім будується на острові Джеймс.

Акт 1708 р. Вказує кожному з трьох командирів керувати сторожею "під своїм поворотом" та "тримати половину чисельності тридцяти шести сторожів щовечора в Чарлзтауні і на пунктах вітряків". Я не впевнений, як інтерпретувати цю фразу, і її значення не з'ясовано в іншому місці тексту. Або вісімнадцять сторожових їздили на острів Джеймс щовечора, а вісімнадцять чоловік залишалися в Чарлстоні, або вісімнадцять чоловіків повідомляли про чергування щовечора у ротації, а потім були розділені між двома місцями.

Зрештою, однак, насправді не має значення, як розділилася сила, адже закон, який уповноважує цю велику і дорогу міліцію, повинен був діяти лише півроку, "і більше". Можливо, Уряд знав, що теперішній надзвичайний стан є лише тимчасовим. Можливо, вони просто відчували, що важливо охороняти будівельний майданчик у вітряній точці, на випадок, якщо противник вирішить розпочати атаку амфібії там. В будь-якому випадку вся дивізійна служба, очевидно, була звільнена через півроку, 24 жовтня 1708 р., після закінчення закону, який її фінансував.

Протягом шести з половиною місяців між кінцем жовтня 1708 р. І початком травня 1709 р. Вулиці міського Чарлстона, очевидно, були

позбавлені будь-якої форми регулярного поліцейського захисту. Кілька громадян, можливо, зголосилися патрулювати вулиці вночі, дотримуючись давньоанглійської практики, але уряд не наглядав і не визнавав таких зусиль. Хоча місто пережило цей порівняно короткий період потенційної анархії, варто відзначити, що воно відбулося на значній візі в ранній історії Південної Кароліни.

До 1744 р. Англія та Франція заплуталися у війні австрійської спадщини, яка стала відомою як війна короля Георгія (1744-1748) у Північній Америці. Форт Сент-Фредерік служив військовою базою для французьких нападів на Нову Англію та Нью-Йорк, які посилювалися восени 1745 р., коли французька партія з 509 постійних та індіанців напала і знищила Саратогу. Масштабні французькі набіги на форт Сент-Фредерік тривали до 1747 р. У 1748 р. Франція та Англія підписали Окс-ля-Шапельський договір, припинивши війну, але дві країни не змогли уточнити межу між Новою Францією та англійськими колоніями. Форт Сент-Фредерік залишався французькою твердинею, стримавши англійські колонії [3, с 53-54].

Третій у серії англо-французьких колоніальних конфліктів у Північній Америці Війні короля Джорджа передували спалах боїв у Європі. Смерть Карла VI, Священного римського імператора, торкнулася кризи спадкоємства, яка поставила Францію, Пруссію та Іспанію проти Великої Британії.

Війна розгорнулася в американських колоніях у 1744 р., Коли французи напали на британські позиції в Кансо, Нова Шотландія, знищивши фортифікацію та транспортувавши полонених до французької твердині в Луїсбурзі на острові Кейп-Бретон. Французи також намагалися повернути Порт-Рояль (Annapolis Royal), але не вдалося.

Ненависть до французів була сильнішою в Новій Англії та Нью-Йорку, ніж в інших колоніях. Морські інтереси особливо відчували вплив французької сили в Луїсбурзі, базі для приватних осіб. Крім того, багато

завзятих протестантів Нової Англії виховували природну антипатію до римо-католицьких французів [28,с 345-350].

Інші індіанські племена за межами Нової Англії почали відігравати найважливішу роль в англо-індійських відносинах. Конфедерація ірокезів, добре організований орган з п'яти (а згодом і шести) ірокезських націй, стала основною рідною силою. Підтримуваний англійцями, ірокези дивилися на контроль над слабшими племенами, часто поглинаючи членів тих груп, які були ними розгромлені, включаючи деякі притулки від племен Нової Англії. Однак ірокези були поза контролем пуританської влади Нової Англії. Вони співпрацювали з більш прагматичними англійськими лідерами, як, наприклад, з Едмундом Андросом, який бачив ірокезів як корисний інструмент для експансії англійської мови та як захист від французів та їхніх індіанських союзників. Однак, коли ця потреба зникла, навіть могутня Ліга ірокезів розпалася і пізніше була розсіяна американськими силами під час Американської революції. Конфлікти з індіанцями-алгонкінами не принесли ні спокою, ні процвітання Новій Англії. Незабаром відбулися й інші сутички з індіанськими племенами, що мешкали на північ від Нової Англії. Багато з тих корінних жителів, які зазнали жорсткого англійського поводження, покинули територію Нової Англії і були загнані в обійми французів, чий підхід до корінних американців був менш агресивним. Пізніше вони часто воювали проти англійців під час 83 французької та індіанської війни. Економіка Нової Англії залишалася сильно потрясеною величезною ціною війни. У 1686 р. Колонії Нової Англії на деякий час навіть втратили контроль над своєю територією, коли стали частиною Домініону Нової Англії, яким правив королівський губернатор.

У 1745 р. під Вільямом Пепперрелом, заможним торговцем з штату Мен, була піднята сила понад 4000 чоловік. Поклавши на себе грізне завдання взяти Луїсбург, вони незабаром напали на те, що вважалось найбільш безпечним становищем у Північній Америці. Сер Пітер Уоррен та його

військово-морський контингент надали цінну допомогу, не даючи підкріпникам потрапити до французького форту. Двомісячна облога закінчилася в червні, коли британські солдати влаштували героїчний (і майже комічний) набіг на фортецю, змусивши її капітуляцію. Пізніше король Георг II нагородив Пепперрелла баронетом, першого американського колоніста, якого так шанував.

Французи пройшли трохи краще на західному кордоні, де їх положення в Коронному пункті на озері Шамплен використовувалося як місце для постановки нападу корінних американців на англійські поселення. Сер Вільям Джонсон відповів, організувавши ірокезів, щоб завдати удару проти французьких позицій. Французькі контратаки впали проти Саратоги та Олбані наприкінці 1745 р. Втрати обох сторін були надзвичайно високими, але чіткого переможця не вийшло з боїв на заході[1,с 578-603;7,с 78].

Розділ IV

СЕМИРІЧНА ВІЙНА В ПІВНІЧНІЙ АМЕРИЦІ (1756-1763 РР.)

До 1744 р. Англія та Франція заплуталися у війні австрійської спадщини, яка стала відомою як війна короля Георгія (1744-1748) у Північній Америці. Форт Сент-Фредерік служив військовою базою для французьких нападів на Нову Англію та Нью-Йорк, які посилювалися восени 1745 р., коли французька партія з 509 постійних та індіанців напала і знищила Саратогу. Масштабні французькі набіги на форт Сент-Фредерік тривали до 1747 р. У 1748 р. Франція та Англія підписали Окс-ля-Шапельський договір, припинивши війну, але дві країни не змогли уточнити межу між Новою Францією та англійськими колоніями. Форт Сент-Фредерік залишався французькою твердинею, стримавши англійські колонії.

Третій у серії англо-французьких колоніальних конфліктів у Північній Америці Війні короля Джорджа передували спалах боїв у Європі. Смерть Карла VI, Священного римського імператора, торкнулася кризи спадкоємства, яка поставила Францію, Пруссію та Іспанію проти Великої Британії.

Війна розгорнулася в американських колоніях у 1744 р., Коли французи напали на британські позиції в Кансо, Нова Шотландія, знищивши фортифікацію та транспортувавши полонених до французької твердині в Луїсбурзі на острові Кейп-Бретон. Французи також намагалися повернути Порт-Рояль (Annapolis Royal), але не вдалося.

Ненависть до французів була сильнішою в Новій Англії та Нью-Йорку, ніж в інших колоніях. Морські інтереси особливо відчували вплив французької сили в Луїсбурзі, базі для приватних осіб. Крім того, багато завзятих протестантів Нової Англії виховували природну антипатію до римо-католицьких французів.

У 1745 р. під Вільямом Пепперрелом, заможним торговцем з штату Мен, була піднята сила понад 4000 чоловік. Поклавши на себе грізне завдання взяти Луїсбург, вони незабаром напали на те, що вважалось найбільш безпечним становищем у Північній Америці. Сер Пітер Уоррен та його військово-морський контингент надали цінну допомогу, не даючи підкріпникам потрапити до французького форту. Двомісячна облога закінчилася в червні, коли британські солдати влаштували героїчний (і майже комічний) набіг на фортецю, змусивши її капітуляцію. Пізніше король Георг II нагородив Пепперрелла баронетом, першого американського колоніста, який так почитав.

Французи пройшли трохи краще на західному кордоні, де їх положення в Коронному пункті на озері Шамплен використовувалося як місце для постановки нападу корінних американців на англійські поселення. Сер Вільям Джонсон відповів, організувавши ірокезів, щоб завдати удару проти французьких позицій. Французькі контратаки впали проти Саратоги та Олбані наприкінці 1745 р. Втрати обох сторін були надзвичайно високими, але чіткого переможця не вийшло з боїв на заході.

У 1746 р. французи запланували великий наступ, який мав спочатку повернути Луїсбург, а потім рушити на південь для нападу на Бостон. Однак

велика буря втрутилася, розвіяла французький флот і поклала надію на перемогу.

Миру було досягнуто Екс-ла-Шапельським договором 1748 р.. У відповідь на отримання Мадрас в Індії британці повернули Луїсбург до французів, тим самим звели нанівець найбільшу перемогу, яку коли-небудь здобули американські сили. Гнів у колоніях був настільки великий, що Лондон відповів відшкодуванням колоніальних урядів за кошти, витрачені раніше на кампанію Пепперрелла.

Війна короля Джорджа остаточно не вирішила суперництво Північної Америки між Францією та Британією; ця резолюція не відбудеться ще п'ятнадцять років після закінчення Французької та Індійської війни (1756-1763).

Все почалося, коли француз Селорон очолив експедицію до Огайо. Його основною метою було забезпечення французької власності на землю. Вони знали, що це належало корінним американським індіанцям і що британці були в районі. Целорон мав з'ясувати, наскільки великий вплив могли мати британці, а також вразити американських індіанців своєю силою.

Протягом усієї експедиції, коли Целорон стикався з британськими торговцями або купцями, він говорив їм, що французи володіють територією і що вони повинні виїхати. Коли він нарешті зіткнувся з деякими американськими індіанцями, вони сказали йому, що вони, а не французи та британці, володіють Огайо, і незалежно від того, що французи говорили чи робили, вони продовжуватимуть торгівлю з англійцями. Целорон навіть сказав їх начальнику, що вони повинні припинити торгівлю з англійцями, але начальник просто проігнорував його.

Британці побачили, що відбувається, і вони вирішили, що поки в цьому районі буде французька присутність, вони не будуть в безпеці. Тож деякі британські колоністи створили компанію Огайо з метою посилення контролю

та розвитку поселень та торгівлі в регіоні Огайо. Вони навіть змогли створити форт за сприяння американських індіанців.

Згадана раніше війна короля Георга закінчилася договором, угодою між державами. Цей договір містив певну увагу на земельних суперечках між англійцями та французами. Таким чином вони вирішили провести переговори, щоб вони могли побачити, чи зможуть вони домовитись і піти на компроміс щодо того, кому яка земля буде належати. Проблема переговорів полягала в тому, що представники Великобританії та Франції не були гнучкими у своїх позиціях. Вони всі хотіли, щоб все пішло їх дорогою, тому, звичайно, вони не могли ні про що домовитись. Переговори були невдалими.

З тривоною, що зростає з приводу французьких претензій на долину Шамплайн, король Франції Людовик XV схвалив будівництво зрубу з колоди напроти Краун-пойнт у 1731 р.. Форт був побудований у Чімні-пойнт і названий "Pointe a la Chevelure". Англійські колонії протестували проти форту як посягання на їх територію незабаром після його будівництва. Французи проігнорували протест, проте Людовик XV схвалив будівництво редуту на Кроун-Пойнт у 1734 р., пізніше названого фортом Сент-Фредерік. До 1742 р. цей форт був другим за розміром і озброєнням лише французькою твердинею в Квебеку. Того ж року було збудовано перше велике вітрильне судно озера, плав 45 тонн, у Краун-пойнт. Судно під назвою "Св. Фредерік" використовувалося для транспортування припасів із Чамблінгу до Коронної точки [1,с.509-513;3,с.;54-79;10,с.311].

У 1754 р. французи відновили свої набіги при нападі на британський форт номер 4, розташований у Нью-Гемпширі вздовж річки Коннектикут. Ця подія поклала початок конфлікту, який у Північній Америці називали війною Франції та Індії (1754-1763). Конфлікт поширився на Європу в 1756 р., де він був відомий як Семирічна війна. У 1755 р. колонії Нью-Йорка та Нью-Англії організували армію для усунення французької присутності на озері Шамплен. Англійські колонії зібрали майже 4000 військовослужбовців в Олбані, крім

сотень човнів і каное. Англійці побудували дорогу від річки Гудзон до озера Джордж, щоб транспортувати запаси та судна до долини Чамплейн. Поки англійці будували форти уздовж прикордонної дороги, французи, поінформовані про британський підхід, зібрали дані [2,с. 837-850].

Дінвідді доручив Вашингтону поїхати до Уїлса Кріка (штат Кемберленд, штат Міссісі), де розташований укріплений склад компанії Огайо, - і найняти Крістофера Гіста в якості гіда. Звідти він мав найняти носіїв та переїхати до Логстауна, індіського поселення. У Логстауні, Вашингтон повинен був визначити, де розміщуються французькі сили, просити індіського супроводу та перейти до французьких фортів у долині річки Огайо. Дінвідді доручив Вашингтону, як тільки він приїхав до французького форту, подати свій лист від губернатора, дочекатися відповіді та попросити французького супроводу назад до поселень Вірджинії. Чекаючи форту, він мав відзначити силу військ, озброєння, оборону, засоби зв'язку та дізнатися все, що міг про французькі плани.

Перша офіційна зупинка Вашингтона була в Логстауні. Мінго, Шоні та Делаварес, які жили в долині Огайо, були клієнтом / союзниками конфедерації ірокезів. Рада ірокезів призначила жителів, старост села в долині племен у долині Огайо. Ці "півцарі" мали повноваження дарувати та отримувати дипломатичні подарунки для Конфедерації, але не укладати незалежних договорів. Половинний король у Логстауні був прийомним Сенекою на ім'я Танахарісон, який найчастіше колоніальні віргініани називають "Половинним королем". Коли Вашингтон прибув до Логстауна, він вручив подарунки і спробував переконати Танахарісона приєднатися до вірності з англійцями. Танахарісон, здавалося, прагнув союзуватися з англійцями, оскільки у нього були власні скарги з французами. Раніше він зустрівся з французьким полководцем - капітаном П'єром Полем де Мальгом, сером де Маріном - у форті на Преск-Айл, де він вимагав від французів залишити індіську територію. Командир відмовився виїжджати,

стверджуючи, що французи володіють землею. Він також відмовився взяти пояс, передбачений договором Вампум представленим Танахарісоном (що означає, що договір з індіанцями був порушений). Танахарісон був ображений цим і хотів віддати пояс новому регіональному командувачу Франції, капітану Жак Легарде де Сен-П'єру, у Форт Ле Буеф. Він охоче погодився супроводжувати Вашингтон до французьких фортів та надати офіційну вечірку для супроводу, хоча на підготовку до подорожі знадобиться кілька днів. Вашингтон хотів виїхати негайно і потерпів від затримки. Коли група нарешті була готова, Вашингтон злякався, виявивши, що партія ескорту складається з кількох старих вождів та одного молодого мисливця, щоб забезпечити свіже м'ясо по дорозі [11,с. 14-233; 12,с.8-211; 20,с.817-1309].

Вашингтон та його партія прибули до першого французького форту, Венангун. 4 грудня. Французи вигнали з торгового пункту британського торговця на ім'я Джон Фрейзер та укріпили його будівлі у форті. Командир, капітан Філіпп Томас Шонберке, Сюр де Шабер, сердечно привітав Вашингтона, але відмовився прийняти його лист. Він наполягав на тому, щоб Вашингтон поїхав до французького старшого командира у Форт ЛеБуеф. Жуанкар також відмовився прийняти пояс Танахарісона, але направив його і до Форт ЛеБуефа.

У січні 1764 р. французи організували три експедиції проти британських колоній Нової Англії. Під керівництвом французько-канадських офіцерів Трупи де-ла-Морна, таких як Жан-Батист Ертель де Рувіль та П'єр Ле-Мойн-д'Ібервіль, партії, складені як канадськими міліціонерами, так і воїнами-аборигенами, напали на британські села і форти. Їх тактика вести зненацька атаку та облогу, в результаті ефективного поєднання аборигенської партизанської тактики та європейських прийомів. Перший загін, який складався з 96 воїнів-ірокезів та 114 французько-канадців, покинув Монреаль і рушив через південь, щоб атакувати село Шенектаді.

Союзники приїхали 9 лютого посеред ночі і здійснили несподіваний напад на мешканців: «Звучав крик війни на зразок дикунів, і всі атакували одразу». Будинки були підпалені, весь гарнізон був покладений на меч, і всі, хто намагався захиститися, були вбиті. Лише 50 літніх людей, жінок і дітей вдалося врятуватися і вижити. Тридцять ірокезів, які в той час були в селі, також були пошкоджені: "Вони змусили зрозуміти, що наш аргумент був лише з англійськими." Велика кількість "місійних" ірокезів серед французьких військ, безсумнівно, пояснювала примирливе ставлення до них мешканець Ірокез. До другої партії входили 25 французько-канадських та 25 Абенакі та Альгонкін з Сіллері. Він рушив до селища водоспад Сьомга в Нью-Гемпширі, куди він прибув 27 березня. Контингент напав на три невеликі форти, забрав 54 британських в'язнів і «відкликався, побоюючись потрапити до рук 200 англійців, які переслідували його». Він об'єднався з третім загonom, що складався з 50 французько-канадців та 60 абенаків з Місія Сен-Франсуа, яка вирушила з міста Квебек в район затоки Каско в штаті Мен. Інші Абенакі з Акадії приєдналися до групи. Врешті-решт, 400 - 500 воїнів та 75 французько-канадців вирушили разом у форт Лоял і обложили посаду. Згідно з одним обліковим записом [2,с. 768-789; 20,с.512-564].

“Траншею відкрили в ніч на 28 травня. Наші канадці та наші дикуни не мали великого досвіду в мистецтві облоги місця. Вони не переставали енергійно працювати і від щастя знайшли в покинутих фортах інструменти, придатні для переміщення по землі. Робота просувалася з такою швидкістю, що... до наступного ранку... ми приїхали б траншеєм на їхні частокіли і підпалили їх із стволом дьогтю, який ми також знайшли та іншими горючими матеріалами. Побачивши цей апарат наблизившись і не в змозі запобігти йому британці підняли білий прапор, щоб здатися.

Крім цих великих експедицій, аборигенські групи також здійснили невеликі індивідуальні набіги на прикордонні села в британських колоніях, з яких вони повернули скальпи і продали їх французам. Французи заохочували

цю практику з метою послабити британський і посіяти терор серед британських поселенців, але незабаром були переповнені ефективністю аборигенів-воїнів. Щоб спонукати наших дикунів не примирятися з англійцями, пан де Фронтенак пообіцяв їм 10 екусів за кожну шкіру голови, яку вони повернули назад, і в результаті у нас завжди були партії на місцях і часто скальпи, з яких ми нічого не могли навчитися. Тому порядок згодом було змінено, а це означає, що за скальпи платили низьку ціну, але кожному ув'язненому ми давали 20 екю (тобто тих, що були захоплені навколо Бостона чи Оранжевого (Олбані) та для тих, хто з сільської місцевості, 10 écus, щоб мати достовірні новини (про британські колонії)..”[цит. за:13,с.598-599].

Нарешті, союзники французів також допомогли захистити колонію проти англійців. Після атак на Скенектаді, Водоспад Сьомга та Каско-Бей британці відповіли, розпочавши дві експедиції проти Нової Франції. Першою була вражаюча морська експедиція проти міста Квебек 1690 р., в якій, схоже, не брали участь корінні союзники. Проте воєнні сторони війни взяли участь у другій, яку наступного року розпочав мер Олбані Петер Шуйлер проти форту в Ла-Прері-де-Ла-Мадделайн. Група Одахви, Альгонкіна з Теміскамінгу, Гурона з Лоретте і Ірокеза з Сол Сен-Луї воювали разом з французами, щоб відбити змішаний ворожий контингент приблизно.

Спочатку підтримка аборигенів давала перевагу французам перед англійцями. У 1754 р. група з 100 чоловіків-аборигенів та 500 французів захопила британський форт у долині Огайо (Форт-Несетіт), який захищав близько 300 солдатів. Наступного року армія 1500 британських штатних військовослужбовців і міліціонерів вирушила у форт Дюкен на річці Мононгагела, приток Огайо, щоб вигнати французів. Контратака з 637 аборигенів та 263 французів заклала засідку та розгромила британську армію, убивши чи поранивши 977 чоловіків, зазнаючи легких втрат. Багато хто дивиться на цей бій як на класичний приклад переваги аборигенської

партизанської війни над традиційними європейськими техніками бою в густому лісі. Історик Пітер Маклеод пише:

«Коли центр союзників стабілізувався, англійці почали вивчати обмеження гренадерської тактики в лісі. Сформовані в черзі, стоячи вертикально, вони здобули швидкоплинне піднесення над французами, але тепер поставили помітну ціль ворогам, які завжди мали велику мету для стрільби, і нам потрібно було лише стріляти по них за деревами або покладати на живіт. «Польові гармати замовкли аборигени, які вели безперервний вогонь по гарматах і вбили вас дуже швидко.» [19,с.84].

У 1755 р. Франція вирішила направити в колонію 3000 підкріплень сухопутних військ під командуванням генерала Жана-Арманда Діскау. Цей крок спочатку мало вплив на аборигенів, які продовжували відігравати життєво важливу роль у боях. Того ж року, наприклад, 600 чоловіків аборигенів, 600 французько-канадських міліціонерів та 200 французьких регулярних напали на британський табір, закріплений біля озера Джордж, на території Мохрук. Наступного року 250 воїнів-аборигенів взяли участь в облозі форту Освего на південних берегах озера Онтаріо, разом з 2787 французькими солдатами та міліціонерами на чолі з генералом Монкальмом, який прийшов на зміну Діскау [11,с.876-875; 23 с. 22-34].

Однак, хоча канадці (включаючи губернатора П'єра де Ріго де Водре) завжди базували свою військову тактику на широкій участі аборигенів, останнім часом регулярні солдати з Франції виявляли байдужість, що межує з огидою до аборигенської партизанської тактики. Наприклад, французький офіцер Луї-Антуан де Бугенвіль писав, що аборигени-аборигени були необхідним злом, додавши: «Яка біч! Людство стогне, щоб скористатися такими чудовиськами, але без них ми перерахували б чимало ». Невдовзі аборигени зрозуміли, що французькі офіцери їх тримають з презирством. До 1757 р. 820 «індійських місій» та 979 великих озер аборигени (із загальної кількості 32 країн) супроводжували 6 753 французьких солдатів (штатні та

міліціонери), щоб здійснити облогу фортом Вільям-Генрі на південь від озера Джордж. З цього приводу відсутність поваги маркіза де Монкальма до думок та тактики своїх союзників-аборигенів сильно образила їх [29,с.11-23]. Вони сказали: "Отче мій, ти привів мистецтво війни зі світу за межі великого озера на це місце; ми знаємо, що ви величний майстер цього мистецтва, але ми більш досвідчені в науці і хитрість скаутів; ми знаємо більше про ці ліси та як вести війну в лісі. Якщо ви проконсультуетесь з нами, ви не розчаруетесь. "Осадова війна в європейському стилі, без рукопашного бою, залишила незадоволених корінних воїнів і стоячи на узбіччі, не в змозі захопити полонених, взяти скальпи та отримати здобич. Їх розчарування не були відмінені, коли Монкальм запропонував гарнізону, що здається, честь марширувати, пролітаючи зі зброєю, багажним поїздом та прапорами. Таємні формальності європейської війни для них взагалі не мали сенсу. Сотні воїнів переслідували колону, коли вона відходила, і закликали панікуючих солдатів та некомбатантів у пошуках грабежу та полонених. Ця заплутана і небезпечна сцена включала в себе багато вбивств, побиття та захоплення, але згодом була жорстоко підірвана в британських колоніях, з дикими претензіями на тригодинну різанину сотень, можливо, більше тисячі чоловіків, жінок і дітей. Ян Стіл у своєму нещодавньому аналізі події підрахував, що було вбито від 67 до 184 британців. Хаотична сцена глибоко позначила британську психіку: «різанина» стала символом аборигенських дикунів і безвір'я, і, зрештою, їх французькими союзниками. Однак, коли мова йде про масові вбивства, між французами та британцями в цей період було мало що вибрати. Наприклад, у 1759 р. Група британських рейнджерів на чолі з Робертом Роджерсом зруйнувала село Абенакі Беканкур, оскільки його жителі відмовилися від пропозиції британських дипломатів про нейтралітет. Під час рейду рейнджери спалили все село, вбивши близько 30 людей та захопивши п'ятьох.

Перший міністр уряду Франції, де Шуазель, був вирішений повернути цінні колонії цукру Мартиніки та Гваделупи та зберегти базу для риболовлі Великих Банків. Він також хотів мис Бретон, але мусив задовольнитися на крихітні острови Сен-П'єр і Мікелон як рибальську станцію. Щоб змусити впертого іспанського короля погодитися на мирні умови, Франція передала Іспанії величезну територію Луїзіани, щоб компенсувати здачу англійців Флориді.

Франція також залишила Канаду Британії, оскільки вона була менш цінною в комерційному відношенні, ніж цукрові острови Вест-Індії, або рибальські острови північної Атлантики; Розміри та місцезнаходження Канади також зробили дорогу колонію для захисту та обслуговування. Крім того, Шосель був переконаний, що американські колонії, яким більше не потрібен військовий захист Британії, незабаром вдарять за незалежність. Французька втрата Канади була б нічим не порівняною з втратою Британією своїх американських колоній [6, с.128-183; 19, с. 610-875; 21, с. 280-373].

Незважаючи на певну опозицію у Британії з боку тих, хто передбачив те, що Чосейл приватно передбачив, Британія повернула Гваделупу, а не Канаду, до Франції у Паризький договір (1763 р.). Через дванадцять років американські колонії повстали проти Британії. Як не дивно, лише з військовою допомогою французів вони нарешті здобули незалежність.

ВИСНОВОК

Результатом війни королеви Анни було те що у 1712 р. Великобританія та Франція оголосили перемир'я, а наступного року було підписано остаточну мирну угоду. Згідно з Утрехтським договором 1713 р., Великобританія отримала Акадію (яку вони перейменували в Нову Шотландію), суверенітет над Ньюфаундлендом, регіоном Гудзонової затоки та карибським островом Сент-Кітс. Франція визнала сюзеренітет

Великобританії над ірокезами і погодилася, на те що торгівля з американськими індіанцями, що знаходяться далі в глибині суші, буде відкритою для всіх держав . Вона зберегла всі острови в затоці Святого Лаврентія, включаючи мис Бретон, і зберегла права риболовлі в цьому районі, включаючи права на суху рибу на північному березі Ньюфаундланда Пізніше багато Абенаків втомилися від конфлікту, незважаючи на тиск Франції продовжувати рейди проти Нової Англії. Однак утрехтський мир ігнорував інтереси індіанців, і деякі Абенакі висловили готовність домовитись про мир з жителями Нової Англії

Аахенський мир, що завершив війну короля Георгія, відновивши довоєнний статус колоніальних земель не вирішив напруги у Північній Америці між Британією та Францією. Та її істотним результатом можна вважати лише важкі втрати у колоніях, особливо у північних британських володіннях.

Унаслідок Семирічної війни Нова Франція закінчила існування. Британці забрали все на північ від Флориди. Франція віддала Луїзіану на захід від річки Міссісіпі своєму союзнику Іспанії в якості компенсації за втрату Іспанії Британії Флориди (яку Іспанія передала Британії в обмін на повернення Гавани, Куби). Франція трималася західної Луїзіани до 1803 р., але в іншому випадку її колоніальна присутність на північ від Карибського басейну зводилася до крихітних островів Сен-П'єр і Мікелон. Було підтверджено позицію Великобританії як домінуючої колоніальної держави у східній половині Північної Америки.

Французький абсолютизм опинився в біді. Війна в Європі була дорогою, і в результаті країна збідніла. Багато факторів сприяли французькій революції 1789 р., і Семирічна війна була одним з них. Ця ситуація зменшила будь-яку надію на відновлення французької влади в Північній Америці. Це також призвело до подальших глобальних конфліктів і, що ще важливіше, до

підняття світського та демократичного сучасного суспільства - не лише у Франції, а й у всій Західній Європі та в межах Атлантики.

Результат спричинив невизначеність для індіанців. Для багатьох націй усунення влади Франції у Північній Америці означало зникнення сильної противаги британській експансії. Найбільш очевидно, що була ліквідована стратегія Хауденосауні щодо відбиття двох європейських держав одна проти одної. Тиск зростав на корінне населення з атлантичного узбережжя через Огайо та Міссісіпі, створюючи хвилі біженців. Ці, що рухалися на захід, у свою чергу, підштовхнули й інших аборигенів. Напруженість стрімко наростала і призвела до подальшого конфлікту.

Британські американські колонії відчували право на здобич війни. Долина Огайо лежала попереду них, непомічена французькими фортами (незалежно від опору аборигенів). Більш того, британський режим не був впевнений, що він готовий випустити колоніальну Америку з-за бар'єру Аппалачі. Чим далі розповсюджуються колонії, тим більше шансів на те, що Британія буде покликана захищати їх від нападу аборигенів. Вартість Семирічної війни була досить високою, і для скарбниці Великобританії потрібен був час, щоб відновитись. Крім того, Британія побоювалася, що відкритий кордон лише ускладнить американцям управління.

Після перемоги над французьким флотом у Трафальгарській битві (1805) Велика Британія прийняла звання “Володарки морів”, але перемога Франції під Аустерліцем підтвердила домінування французьких військ на континенті.

Оскільки Британія контролювала море, її претензії на Американську сферу впливу стали вважатися більш серйозними. Головними причинами війни 1812 р. були укази, що обмежували американську торгівлю та практика призову моряків з американських торгових суден.

Британська блокада Франції була повністю успішна, а Королівський флот упродовж наступного століття залишився найміцнішою морською

силою у світі. Навіть у континентальній Європі Франція втратила статус домінуючої держави, внаслідок Віденського конгресу.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

Джерела

1. British and Foreign State Papers, Volume 64. 1879. 1403 p.
2. Charles Jean Dominique Lacretelle Histoire de France pendant le 18. siecle. 3. ed., revue et corr. Volume 6. Paris. 1812. 623 p.
3. State Papers Relating to the Diplomatic Transactions Between the American and French governments From the year 1792 to the conclusion of convention on 30th of September 1800 -1812. London. 1816. 1314 p.

Література

4. Войтович Леонтій. Історія війн і військового мистецтва: Том 2. Харків. 2017. 415 с.
5. Пик С. М. Дипломатія європейських держав у період Семилітньої війни 1756 – 1763 р. 2012. 18 с.
6. Adam Gottlieb-Gebhard. André Collet France-Amérique: Deux siècles d'histoire partagée XVIIe et XVIIIe. 1987. Paris. 312 p.
7. Alan Gallay Colonial Wars of North America, 1512-1763 (Routledge Revivals): An Encyclopedia/1996. 855 p.
8. Anthony Page. Britain and the Seventy Years War, 1744-1815: Enlightenment, Revolution and empire. Sheffield. 2014. 568 p.
9. Bruce Bourque. Twelve Thousand Years: American Indians in Maine. Lincoln. 2001. 342.p
10. Daniel A. Baugh The Global Seven Years War 1754-1763: Britain and France in a Great Power contest. New York. 2014. 381 p.
11. David Ormrod. The Rise of Commercial Empires: England and the Netherlands in the Age of mercantilism 1650 -1779. Leeds. 2003. 538 p.
12. Erica Charters, Eve Rosenhaft, Hannah Smith. Civilians and War in Europe, 1618-1815. Liverpool. 2012. 453 p.
13. Francis D. Cogliano. Revolutionary America, 1763-1815: A Political History. 2000. 274 p.
14. Francis Jennings. The Empire of Fortune. Norton. 1987. 673 p.
15. Frans De Bruyn, Shaun Regan. The Culture of the Seven Years' War: Empire, Identity, and the Arts in the Atlantic world. 2014. 396 p.
16. Franz Szabo. The Seven Years of War in Europe, 1756-1763. New York. 1999. 497 p.
17. Fred Anderson Crucible of War: The Seven Years' War and the Fate of Empire in British North America, 1754-1766. 2000. 479 p.
18. Gellner Ernest. Nations and Nationalism .1983. 722 p.

19. George D. Moller. *American Military Shoulder Arms, Volume I: Colonial and Revolutionary War Arms*. 2011. 473 p.
20. Jean-Claude Castex *Combats franco-anglais de la Guerre de Trente Ans et de la Ligue d'Augsbourg*. Vancouver. 1956. 217 p.
21. Jeremy Black. *Fighting for America: The Struggle for Mastery in North America, 1519–1871*. 2013. 470 p.
22. John Brewer. *The Sinews of Power: War, Money, and the English State, 1688-1783* Cambridge. 2008. 746 p.
23. Jonathan R. Dull. *The Age of the Ship of the Line: The British & French Navies, 1650–1815*. Lincoln 2009. 1399 p.
24. Karl W. Schweizer, *England Prussia and the Seven years war*. 1989. 295 p.
25. Lawrence Stone. *An Imperial State at War: Britain From 1689-1815*. Abington. 280 p.
26. Michael J. Seymour *The Transformation of the North Atlantic World, 1492-1763: An Introduction*. 2004. 240 p.
27. Richard de Montbrahan. *1759, la chute de l'Amérique française*. Paris. 2011. 398 p.
28. Shinsuke Satsuma. *Britain and Colonial Maritime War in the Early Eighteenth Century: Silver sea power and Atlantic*. Woofbridge. 2013. 762 p.
29. Sir J.S. Corbet. *England in the Seven Years' War*, 2 vols. London. 1918. 569.p.
30. W.L. Dorn. *Competition for Empire, 1740-1763*. New York. 1940. 840 p.
31. W.W. Hunter. *The Indian Empire: Its People, History and Products*. London. 2009. 1468 p.
32. Warren R. Hofstra *Cultures in Conflict: The Seven Years' War in North America*. 2007. 195 p.
33. William M. Fowler. *Empires at War: The French and Indian War and the Struggle for North America, 1754-1763*. 2005. 567 p.
34. William Stevens *History of Sea Power* Glasgow. 2009. 390 p.

35. William R. Nester. *The First Global War: Britain, France, and the Fate of North America, 1756-1775*. 2000. 209 p.